

NAŠA KOMUNA

GLASILO IZDAJATELJSKE SKUPNOSTI OBČINSKE SKUPŠČINE LJUBLJANA-VIČ - RUDNIK

Leto III.

Ljubljana, december 1963

Številka 14

Srečno 1964

Ozri
se še ti,
občan!

Ura je odbila polnoč... hej, juhej, zmes uspehov polnih in napak, kup nerešenih problemov ob zaključku leta se kot slana, sladka presta med seboj prepleta — kljub težavam, brez trinajste in nagrad v Novo, srečno leto polnih zmag, juhej, smelo in zavestno stopamo naprej!

Občina, komuna naša: Rudnik-Vič: teritorij Tvoj je vse preveč prostran, segaš od obronkov metropole, centra mesta tja do Lašče, do Mohorja, v Krvavo peč, v Polhov Gradec, Črni vrh, Herjul — prelepa cesta pelje nas na Krim — ojej, presneta reč!

Te nesrečne ceste! Kamor se ozreš, vsepovsod rejeni šoder, blato, luknje, so potrebne popravil in nove suknje... škodo „fičkotu“ storiš, ko po cestah teh drviš: kam, kako bi se izognil, sam ne veš, pa pošpricaš državljana — to ni hec, za Teboj robanti: „Ti presneti dec!“

V Notranjih gorah transformator se gradi že vrsto let..., pod mikroskopom videti ga ni; v Hruševu, še marsikje utripa blede luč, kakor sveča na mrtvaškem odru, v temno poč po Rožno-dolskem šodru tavaš in ne veš, če v prava vrata vtakneš ključ.

Čavrica, Vrhovci in Gorice Vnanje čakajo na vodo, na priključke, vodovod, v Kamniku pod Krimom pa črkarske pravde boj je pogreznil delo v mirno, sladko spanje... ni ničesar, le cevi stoje in vsepovsod v vas razliva se odpadnih vod opoj... zdi se nam, da tak način je neumesten, nor, saj rešitev je le v delu lastnih rok — odbor.

Cankar! Kaj na Rožniku dogaja se s Teboj, mar zaslužil Si, da skoraj boš zgrmel v prepad? Je resnica, da kultura in prosveta bo kedaj? O, da bila bi že oteta, se pobratila z občinskim proračunom, oj, in sprejela večje d'narce v svojo prazno kad: le tedaj, šele takrat: kulturi zasijala bo pomlad!

Vsa kompletna — iz občinske sheme — sociala naša plove v Center svoj, s preventivo, od strasti in vneme še podporo bi odnesla, joj, ojoj, toda kam, če strehe nima nad seboj?

„Vabim Vas na sejo sveta, komisije, ki bo dne, ob uri tej in tam...“ In, ko urica določena odbije, pri omizju zbrana člana dva al' trije, ali pa celo predsednik sam... Razumljivo, nejevoljni so dogodka priče, seja, ta „nesklepčna seja“ se ponovno skliče, kup pro-

blemov reši se ka-sneje, mar je prav, da-si to ni redek, niti prepogost pojav.

Sveti Birokracij! Kaj zgodi se, se pozabi poleg paragrafov — hej, patron, včasih prav bridko — tudi na bon-ton; razen tu pri nas, saj vendar vsepovsod je v rabi, da se članom svetov, komisij — ko steče jim mandatna doba — pismeno izreče v znak priznanja za ves trud in delo: hvala Vam! Vse prepozno je, pa vendar: oprostite nam!

Se naš ranjki Fric, ki prav pred kratkim je umrl, nam je pravil: „Fantje, tam se zdravil bom!“ Hakor kuža zvesti na Dolenjski cesti, čakal leta je na novi Zdravstven dom. Kar naenkrat je izdihnil in oči zaprl... da! Brezup bo kakor njega — nas ostale stril!

Iz finančnih škripcev, suše dolgotrajne, srečno se prebil je tudi naš list; cvetko leta in razkrito javno tajno, so le kapljice sladkogrenkih par: vse brez slabega namena — ne-omajno vero, da odnese, zbrise jih vihar!

V nadi tej, občan — kot nasmejani optimist na Silvestrovo zapleši: tango, valček, twist...

OB VSTOPU V NOVO LETO 1964 ŽELIJO VSEM NASIM OBCANOM
VELIKO DELOVNIH USPEHOV IN OSEBNEGA ZADOVOLJSTVA

OBCINSKA SKUPŠČINA

OBCINSKI KOMITE ZKS

OBCINSKI ODBOR SZDL

OBCINSKI SINDIKALNI SVET

ZVEZA ZDRUŽENJ BORCEV NOB

OBCINSKI KOMITE ZMS

OBCINSKI ODBOR RKS

DELAVSKA UNIVERZA

OB NOVOLETNI PRELOMNICI

Obeti za leto 1964

SREČANJE Z DIAGRAMI BREZ STEVILK

- Še malo in odbila bo polnoč. Leto 1963 je za nami, delovni uspehi tega leta so poglavje v kroniki, ki jo pišeta čas in človek; z novim letom 1964 novi obeti, ki jih spletajo želje, upornost in prizadevnost.
- Obetov je mnogo: namenjeni industriji ali kakršnikoli drugi dejavnosti, zadevajo ob načrtovano počutje delovnega človeka, so zrelo družbenemu ter osebnemu standardu kot ju napovedujeta družbeni plan in proračun naše občine.

„Utensilia“ se bo v prihodnjem letu dokončno poslovila od svojih starih, za diagram njene proizvodnje povsem neustreznih prostorov na Dolenjski cesti ter bo začela oblikovati svoje milijarde v svetli novi tovarni ob Cesti na Brdo. Nova tovarna, sodobni stroji in povečan obseg proizvodnje kažejo na izpopolnjeno število delavcev. Nekaj deset mladih bo našlo svoj življenjski smisel med proizvajalci „Utensilij“, ob Cesti na Brdo bo stalo tovarniško poslopje, ki je namenjeno tamkajšnjim prebivalcem.

V tem letu začenja konec rekonstrukcije Tovarne vijakov. V „vijačnem boju“, ki tare prenekatero našo tovarno za proizvodnjo vijakov, ostaja s smotnim uveljavljanjem na tržišču potrebnih vijakov manjših dimenzij ter z upornim izpopolnjevanjem specializirane proizvodnje ta prvi objekt v industrijski coni naše komune, s prepričljivo gospodarno računico v roki.

Potlej je tu namen „Žičnice“, ki zamišlja v prihodnjem letu izgradnjo nove tovarne, stara poslopja ob Tržaški cesti pa namenja stanovanjskim potrebam.

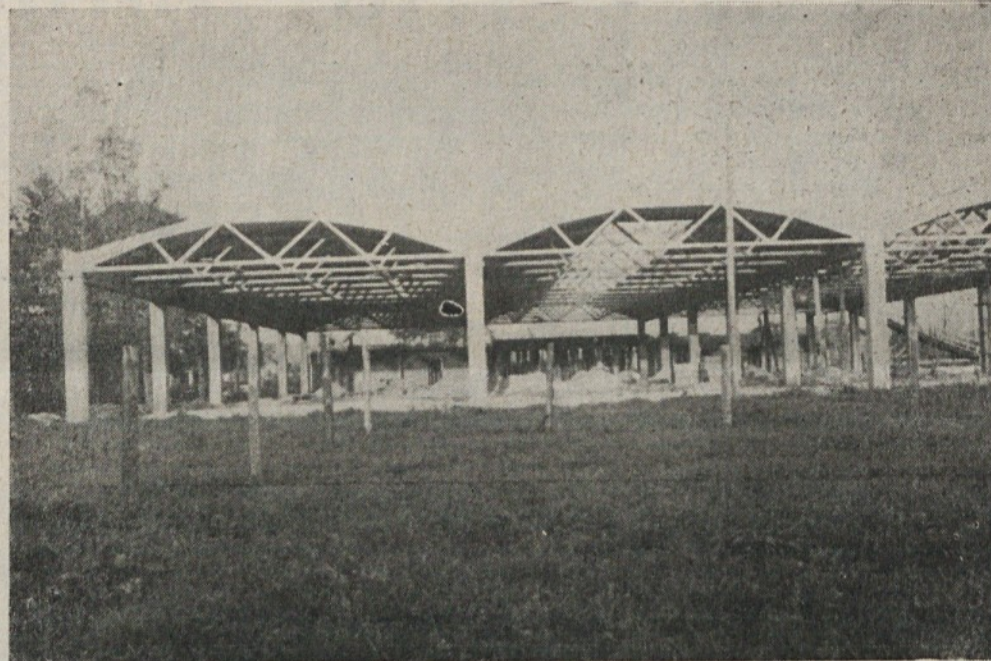
Prihodnje leto predstavlja za kemično industrijo „Ilirije“ prelom s tradicionalnim primitivizmom, ki je po sili razmer spremljal njeno proizvodnjo. Urejeno skladišče z organiziranim transportom je vsekakor uvodni korak v zdajšnje uvajanje moderne tehnologije in v nadaljevanje smotrne investicijske politike, ki daje poudarek strojni opreči.

Podobna beležka na novoletni čestitki opozarja na Kovinsko industrijo Ig, ki si ustvarja z novogradnjo proizvodnega objekta dokaj ugodnejše delovne pogoje, kot so bili tisti, ki sodijo v kroniko starega leta.

V navadi je, da industriji vselej odstopamo prvo mesto v poročilih, planih, v razpravah in razmišljanjih. Prav je tako, saj tudi industrija v naši občini daje znaten delež k narodnemu dohodku in je diagram rasti tega deleža neprimerno živahnější kot je sicer lahko v drugih gospodarskih panogah. Vendar pa je rast in so obeti drugih dejavnosti, za vsakdanje potrebe občana enako nepogrešljivega pomena, in če jih že zgolj zaradi navade uvrščamo na druga, tretja ali peta mesta, niso zategadelj za našo skupnost prav nič manjšega pomena.

Presodimo o trgovini! Kot posrednik med proizvodnjo ter potrošnjo je trgovina barometer dobrega počutja prebivalcev. Samopostrežni trgovini „Mercator“ ob Gerbičevi ulici dodaja to naše veliko trgovsko podjetje temeljna kamna dveh novih prodajal: na Viški cesti in na Igu, ob Tržaški magistrali na na-

črtuje „Mercator“ izgradnjo samopostrežne trgovine z okrepčevalnico in slaščičarno. Tržaška cesta bo postala mikavnejša: nove prodajalne, novi lokali za razne storitve, bencinska črpalka, novi svetlobni napisi in bo morala Dolenjska cesta pohiteti, če ji bo hotela postati vsaj podobna. Tako sicer kaže! Podjetje „Prehrana“ razsoja o gradnji večje trgovine na Dolenjski

Spomladi bo nova proizvodna hala Tovarne vijakov že nared za obratovanje

cesti, podjetje „Petrol“ zamišlja novo črpalko, a „Cosmos“ prijetno okrepčevalnico ob svojem servisu, ki začenja z Novim letom svoje delo. Potrebna je še razsvetljava in zbori volivcev ob Dolenjski cesti bodo črtali iz dnevnega reda razgovor malone na vsakem zboru doslej ponovljen problem.

Druga plat pričakovanj je lahko nadaljnji razvoj turizma. V koledarju 1964 srečamo dve novi imeni: Rakitno kot izletniško ter rekreacijsko središče našega mesta in Turjak, v prihodnjem letu že urejeno grajsko poslopje, katerega dovršen del služi gostinski dejavnosti. Tako dobe Kurešček, dom na Krimu, Iški Vintgar in ne naposled koč na Črnem vrhu z idiliko Polhovega gradca lepo ravnotežje, naša občina pa popolnejšo gostinsko-turistično podobo.

Pogovorom dodajmo še razvoj šolstva — šola na Bičevju bo zabeležila svoj veliki dan, gradnja prepotrebne glasbene šole bo postala za ped realnejša, in otroško-varstveni ustanovi na Rakovniku in ob Gerbičevi ulici, bosta sprejeli prve varovance. Razveseljivi informaciji lahko dodamo še čisto pročelje zdravstvenega doma na Rudniku, ki bo v prihodnjem letu odprt v veliko zadovoljstvo vseh bližnjih občanov.

Naš epilog obetov za leto 1964 pa naj velja novi nedelji, s katero se bomo spoznavali v prihodnje. Spoznavali jo bodo delovni kolektivi, postala bo z uvodbo skrajšanega delovnega tedna neprecenljiva last posameznih proizvajalcev. Ta nova nedelja, ki jo lahko

katerikoli dan v tednu, napoveduje dokajšnje izpremembe v načinu našega vsakdanjega življenja. Občani, ki bodo dela prosti v raznih dneh v tednu, bodo vsekakor močno vplivali na ritem življenja v mestu in v naseljih. Trgovine in gostišča, kulturni domovi in zabavišča ne bodo več samo predmet dosedanje klasične nedelje, pač pa bodo morali biti na voljo proizvajalcu tudi v ostalih dnevih, ki bodo z uresničitvijo 41-urnega delovnika dobili prizvok nedelje, prizvok dneva, ko roke lahko počivajo. Tej novi nedelji bodo morale prisluhniti družbene službe, jo bodo morale dobiti v uho razne storitvene dejavnosti, jo bosta morala upoštevati čas in življenje. Vsekakor, vsi in povsod se ne bodo dobili svojo nedeljo v prihodnjem letu, nedvomno pa nas bo takšnih dobra polovica in več, in z nami bo leto 1964 zaznamovalo pomemben datum v nadaljnjem teku vsakdanjih doživetij ter pravih medsebojnih odnosov.

- In naposled: minulo leto nam je dalo novo
- ustavo, zakonski dokument, ki s svojimi
- določili oživlja utrip našega časa in naše
- zavesti. Novo leto nam prinaša statut ob-
- čine, statute krajevnih skupnosti in delovnih
- organizacij. Naše življenje bo potemtakem
- še bolj urejeno, načela socializma, ki ga
- ustvarjamo, bodo trdnjša opora v prvem
- letu grandioznega namena, v prvem letu
- sedemletnega plana.

DUSAN KRALJ

Vso skrb sezonski delovni sili

Plenum občinskega sindikalnega sveta je na svoji prvi seji po letnem občnem zboru, med drugim razpravljal tudi o perečih vprašanjih sezonske delovne sile in sklenil posvetiti vso skrb temu vprašanju tudi v prihodnje. Plenum je bil soglasen z mnenjem, da je zaposlovanje sezonske delovne sile nujnost, ki jo zahteva proizvodni postopek v posameznih proizvodnih dejavnostih in ki jo naraščajoča mehanizacija seveda ne more skriti. Storitvi pa bo treba tudi potrebne ukrepe in analizirati trenutno stanje, saj je znano, da sezonska delovna sila pogostokrat menjava svojo zaposlitev, samovoljno zapušča delovna mesta in s tem poraja vrsto problemov, ki se odražajo v proizvodnji in izpolnjevanju proizvodnih nalog. Vse te probleme pa bodo morale v prihodnje reševati zavodi za zaposlovanje delavcev in gospodarske organizacije, ki zaposlujejo sezonsko delovno silo. S tovrstnim sodelovanjem zavoda za zaposlovanje in gospodarskih organizacij, bi v morsičem uredili pa tudi omilili pereče vprašanje sezonske delovne sile. Zlasti se v medsebojnih pogodbenih obveznostih zavoda za zaposlovanje in gospodarskih organizacij, ki bi medsebojno urejevale stanje sezonske delovne sile, tako, da bi zavod preskrbel gospodarskim organizacijam potrebno sezonsko delovno silo, le-te pa bi se obvezale, da uredijo vse potrebno ob nastavitvah ostalih življenjskih pogojev. S tem pa bi omogočili tudi sezonskim delavcem enakovredno vključitev v kolektiv in uspeh pri delu.

Plenum je ponovno izvolil iz svojih vrst za predsednika občinskega sindikalnega sveta Iva Gorjupa, za podpredsednika inž. Janeza Dularja, za tajnika pa Zvoneta Tuška. V okviru občinskega sindikalnega sveta pa bodo odslej delovale tudi stalne komisije za kadrovanje, ideološko delo in strokovno izobraževanje, šport in rekreacijo in centralna statutarna komisija. V tako pestrem in obsežnem delu, ki čaka naš občinski sindikalni svet pa bodo v mnogočem prispevale tudi stalne strokovne komisije in odbori sindikalnih združenj v delovnih organizacijah.

Gasilci iz Škrilj so razvili svoj prapor

Ob 35-letnici svojega delovanja je gasilsko društvo v Škriljah razvilo svoj društveni prapor. Novemu praporu je kumoval kolektiv Kovinske industrije na Igu. V imenu kolektiva je Jože Jakič razvil prapor in pripel na prapor spominski trak. Spominski trak na novi prapor je pripel tudi Ciril Glavan, v imenu lovske družine Golo—Škrilje. Zelo ljubeč je bil nastop pionirjev, učencev in učenek osnovne šole z Golega, z recitacijami in s pevskimi točkami. V imenu osnovne organizacije Zveze komunistov je društvu čestital Franc Zeleznik. Poveljnik občinske gasilske zveze Ivan Dolinar je v imenu zveze pozdravil in čestital društvu k 35-letnici, nato pa je podelil dolgoletnim članom priznanja za dolgoletno službovanje v gasilski organizaciji. Priznanja Gasilske zveze Slovenije so prejeli: Jože Gradisar, Jakob Kunilo, Anton Golob in Franc Lenič.

Iz kronike smo izvedeli, da so bile Škrilje med okupacijo požgane — tudi gasilski dom je bil požgan —, starejši člani so bili odpeljani v koncentracijska taborišča ali pa so bili pobiti kot tati. Mladina se je odzvala kliča Osvobodilne fronte in se pridružila partizanskim odredom na Mokreču. V imenu Zveze združenj borcev je pozdravil gasilsko slavo

Franc Bree, nekdanji bорец in organizator partizanskega upora na tem področju. Ob tej priložnosti so se gasilci tudi spomnili padlih in umrlih gasilcev in vaščanov, ter položili pred spomenik NOB lep venec.

Škrilje so med NOV darovale 14 talcev, trije pa se niso vrnili iz Raba. Po osvoboditvi so s prostovoljnimi delom obnovili vas in pa zgradili nov gasilski dom. V tem domu se danes razvija kulturno-prosvetna dejavnost, je središče družbenega življenja vaščanov.

Jernej Čertanec

Prijetni večeri

Ob praznovanju Velikega dne, ki je bil organiziran kot zaključna svečanost ob izgradnji avtoceste „Bratstva in enotnosti“, sta mladinska aktivna Utensilije in Tobacne tovarne organizirala brigadirsko večera. Brigadirsko ga večera v Tobacni tovarni pa so udeležili tudi gostje iz nekaterih bratskih republik.

ZA OKROGLO MIZO V NAŠEM UREDNIŠTVU

Od Trnovega do Rakitne

• V prvem razgovoru za okroglo mizo v našem uredništvu so sodelovali predsedniki krajevnih odborov SZDL iz Trnovega, Brda, Vrhovca in Rakitne — Rudi Čamernik, Jože Radošević, Franc Tomšič in Andrej Suhadolnik. — Prijeten delovni pomenek je vodil Danilo Emeršič, predsednik našega uredniškega odbora.

Vprašanje: „Okrog gradnje šole v Trnovem, zlasti še ob nedograjeni telovadnici, je bilo slišati precej kritičnih besed?“

Rudi Čamernik, predsednik odbora SZDL: „Res je. Za zgraditev tega šolskega objekta, smo se v Trnovem borili že kar lep čas, vendar pa občinski proračun ni zmogel še gradnje telovadnice, tako, da morajo hoditi otroci zdaj na redne telovadne ure v „Partizan“, ki pa je precej proč od šole. Problem bo rešljiv še tem težje, ker je dvorana premajhna, da bi sprejela vse otroke.“

Vprašanje: „Urbanistični načrt je že dalj časa v središču zanimanja in mnogih javnih kritik na račun njegove neurejenosti?“

Odgovor: „Tudi vprašanje ureditve urbanističnega načrta predstavlja eno naših osnovnih teženj. Vsi Trnovčani si želimo, da bi začeli reševati projekt ob Gradašnici in za njo.

nje resno razmišljati o prepotrebnosti tega objekta ob razbremenjevanju naših, zlasti zaposlenih žena-mater.“

zgradili še novo otroško-varstveno ustanovo z

Vprašanje: „Ceste so kot povsod, pa tudi pri Trnovčanih, „trn v peti“. Kako skušate urediti to vprašanje?“

Odgovor: „Če ni denarja, da bi ceste vsaj dvakrat na leto temeljito popravili, bi bilo potrebno postaviti na vidnejših mestih opozorilne znake za dovoljeno tonažo, ker bodo v nasprotnem primeru ceste, po katerih vozijo tudi kamioni do 10 ton, kmalu podobne „razoranim njivam“. Tako pa bodo neuporabne še za pešce in kolesarje!“

Andrej Suhadolnik, predsednik KO SZDL Rakitna

Vprašanje: „Kako je s prevozom otrok v šolo v Preserje?“

Odgovor: „Ob tem vprašanju smo kot vselej naleteli na finančne ovire, pa tudi avtobusne zveze, ki se jih poslužujejo otroci iz Rakitne na poti v Preserje, niso ravno najboljše. Poglejte. Zjutraj odhajajo otroci iz Rakitne ob 6.40 uri, vračajo pa se ob 13. uri. Kje naj prebijejo več kot uro časa do prihoda avtobusa v Preserje? Ali naj jih prepustimo

Z razgovora v našem uredništvu, z leve proti desni: Jože Radošević, Rudi Čamernik, Franc Tomšič, na skrajni levi pa je Andrej Suhadolnik

ravamo tudi našo gostinsko mrežo, v mislih pa imamo celo gradnjo žičnice.“

Jože Radošević, predsednik KO SZDL Brdo

Vprašanje: „Cesta na Brdo je verjetno največji problem na vašem področju?“

Odgovor: „Tako je. Približujemo se že 10-letnici tega problema, ki ga še vedno nismo rešili. In kako naj si le zamišljamo še vedno neurejeno cesto, ko vemo, da na Brdu že raste prvi objekt nove „Utensilije“, v kateri se bo zaposlilo precej domačinov. Kot kaže z njeno ureditvijo ne bo nič tudi prihodnje leto. S cesto pa niso povezani le domačini, temveč še 500 oskrbovancev in uslužbencev Doma na Bokalah in še marsikdo, ki dobro ve, kako je z našo cesto.“

Vprašanje: „Ali se nam lahko obeta dokončna ureditev kulturnega doma na Brdu?“

Odgovor: „Za zdaj še ne. Vsa kulturna dejavnost je pri nas zamrla in čeprav smo imeli močno „Svobodo“, je danes vse kulturno življenje popolnoma zamrlo. Mladina je tako več ali manj prepuščena sama sebi in cesti, izhoda pa žal ni. Edina zabava je televizor, okrog njega pa je vselej kot v panju.“

Vprašanje: „Nasprotno s slabostmi sodimo še tudi vse tisto, kar nas navdušuje...“

Odgovor: „In res je tako. Storili smo marsikaj, kar nam je lahko v ponos. Vodovod, preskrbovalni center s trgovino in mesarijo in še marsikaj bi veljalo omeniti ob naših uspehih. V prihodnosti pa ne smemo prezreti tudi možnosti, ki se odpirajo Brdu, kot na dlani za razvoj turizma — lepa sprehajališča, pri-

jetne gozdne poti, priljubljene izletniške točke; vse to pa bi veljalo temeljitih premislekov.“

Franc Tomšič, predsednik KO SZDL na Vrhovcih

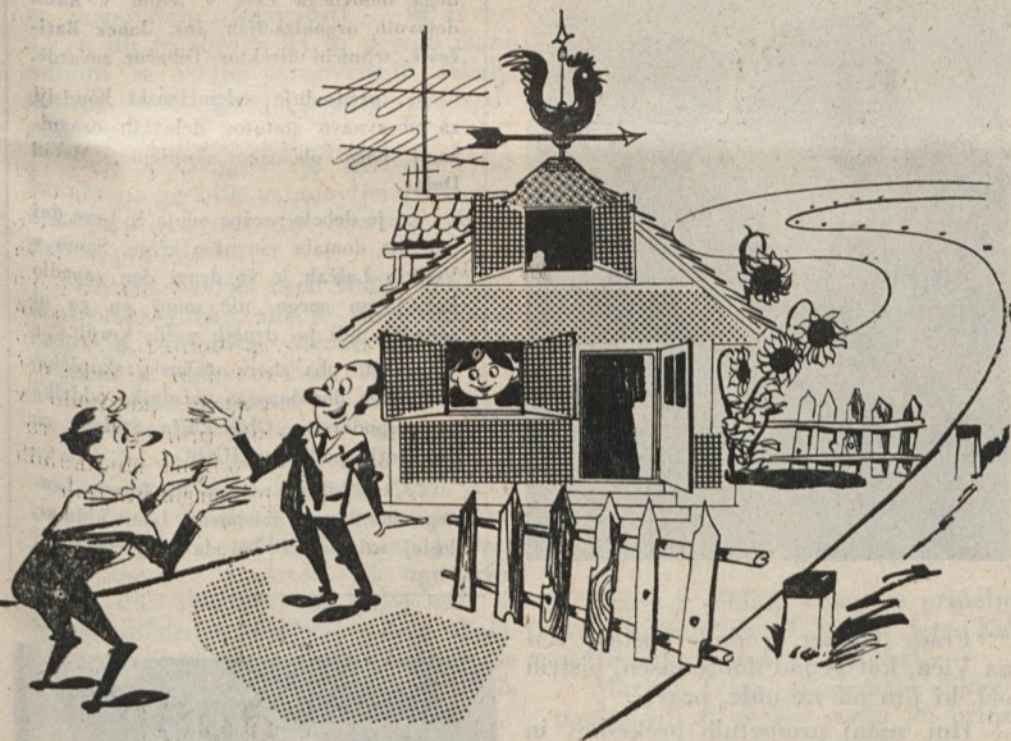
Vprašanje: „Kaj vse lahko pričakujemo v prihodnjih letih na Vrhovcih?“

Odgovor: „Če upoštevam vse, kar predvideva urbanistično načrtovanje našega področja, ob tem pa smo občani z nezadovoljstvom sprejeli urbanistični načrt in zanj imeli kar precej pripomb, ker ni vsklajen z našimi krajevnimi razmerami, se nam obeta v letu 1965 gradnja novega potrošniškega centra. Mislimi bo treba na gradnjo telovadnice, družbenih prostorov, poskrbeti pa bo treba tudi za ureditev komunalnih objektov in pločnikov ob cesti, ki vodi skozi naselje. K temu sodi še misel za čimprejnejše urejanje odvodov, pa greznice in regulacije Gradašnice ter še posebej ceste. Mislimi pa bo treba tudi na gradnjo otroško-varstvene ustanove, ki jo predvideva tudi urbanistični načrt za Vrhovce.“

Vprašanje: „Razmišljamo, da bi postali Vrhovci rekreacijski center. Kako je z uresničitvijo te zamisli?“

Odgovor: „Mislimi bo treba tudi na to. Prav za rekreacijski center so na Vrhovcih neomejene možnosti. Poglejmo le nekatere od teh. Uredili bi sedanji grad na Bokalah kot prijetno izletniško točko z edinstvenim razgledom, pa javno kopališče, ko pa bi stekla še gorenjska cestna magistrala, bi zgradili tudi motel. Pozimi so tod okrog odlični tereni za smuko, tako pa bi lahko v mnogočem povežali letno in zimsko turistično sezono.“

Kaj pa sprašuješ?

— Ja, Tone, si znorel, da si postavil hišo na sredo ceste?
— Ne nori, postavil sem jo natančno po urbanističnem načrtu za Vrhovce!

ker je na teh dveh področjih večji zazidljiv obkoliš, primeren za individualno stanovanjsko gradnjo. Dokler pa ni izdelan urbanistični načrt, so te želje seveda odveč. Za ostala ureditvena dela, zlasti še za ureditev komunalnih objektov, ki jih nameravamo v bližnji prihodnosti le enkrat spraviti z „mrtve točke“, pa za zdaj še ni potrebnih finančnih sredstev. Tako se teh ureditvenih del ne bo moč lotiti, predno bodo na razpolago vsaj najnujnejša sredstva.“

Vprašanje: „Trnovo že nekaj časa pogreša otroško-varstveno ustanovo?“

Odgovor: „Ker je pri nas veliko otrok, bi Trnovo nujno potrebovalo otroško ustanovo. Pred leti so nam sicer obljubili, da bo to vprašanje urejeno, vendar kot vidite, s tem ni nič še do danes. V sedanjih provizoričnih prostorih pa bo stežka urediti varstveno vprašanje, ker je težko sprejeti vse otroke. Ob gradnji nove šole smo želeli, da bi ob njej zmogljivostjo 245 otrok, vendar je ostalo le pri željah. Kljub temu pa bo treba v prihod-

cesti? Nikakor ne! In zdaj v zimskem času. Skušali smo se pogovoriti z gostilničarjem Kirnom v Kamniku, vendar pa tega še vedno nismo rešili. Sprva je bilo precej pripomb na plačevanje prevoza, zdaj pa je tudi to urejeno, v zadovoljstvo obeh — staršev in otrok.“

Vprašanje: „Kaj si lahko obetamo v bližnji prihodnosti na turističnem področju?“

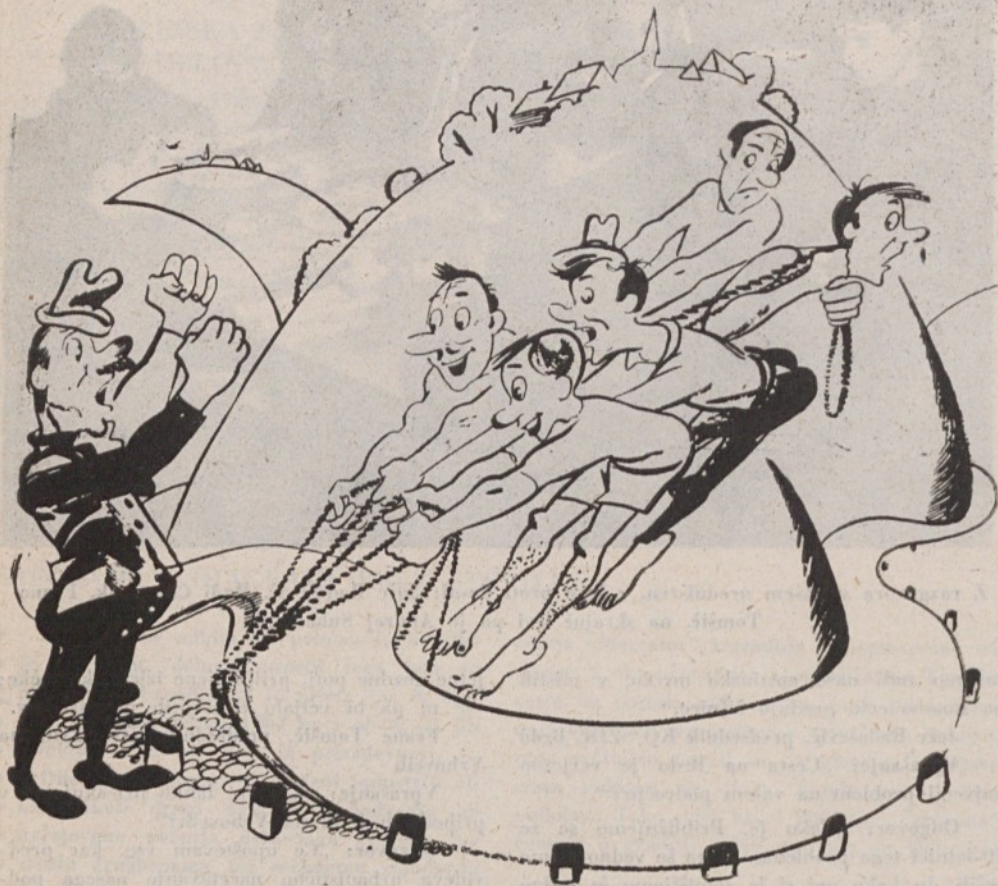
Odgovor: „Rakitna predstavlja eno najidealnejših turističnih središč v naši občini. S svojo blago klimo, prijetnim okoljem, pisanim svetom divjadi in še marsičesa, bi morala v prihodnje postati izrazit turistični kraj. Za uresničitev teh želja pa je prav gotovo precej obetov. Za dokončno gradnjo umetnega jezera so nam obljubili pomoč v višini 4 milijonov dinarjev, zgraditi pa nameravamo tudi hotel. K temu naj dodam, da je v Rakitni precej zanimanja za weekend naselja, z gradnjo teh objektov pa je v neposredni zvezi gradnja vodovoda, ki naj bi ga začeli graditi že prihodnje leto. Uredili smo informacijsko službo, izboljšali avtobusne zveze, okrepiti pa name-

Muzejska redkost

— O, o, o, zdravo, Francelj! Kako se kaj imaš? Kaj premišljaš?
— Spominjam se najinih mladih let, ko sva bila fanta dvajsetih let in sva mislila, da bomo že takrat zgradili kulturni dom na Brdu. Pa ga še do danes nismo dogradili!

Le dajmo jo k sebi

— Dajmo fantje! Če so Laščani potegnili cesto skozi svojo vas, jo dajmo pa še mi!

NOVOLETNI TELEGRAMI — OBCANI OBCANOM

Za zvrhan koš zdravja, sreče in zadovoljstva

Novoletne želje in hotenja. Kdo jih nima? Mali in veliki, doma in na cesti. Nekdo skromne in male, nekdo mnoge in nedosegljive. Nekdo želi dobro le sebi, nekdo drugim in sebi in zopet nekdo mnogim, a nase pozabi, ker misli, da je že prestar, da se je postaral s starim letom, ki odhaja za vedno in od novega ne pričakuje ničesar več, in vendar, Novo leto živi in utripa, prihaja in hodi povsod, po cestah in ulicah in stiska roke množicam dobrih ljudi, polnih želja in odločnih dejanj.

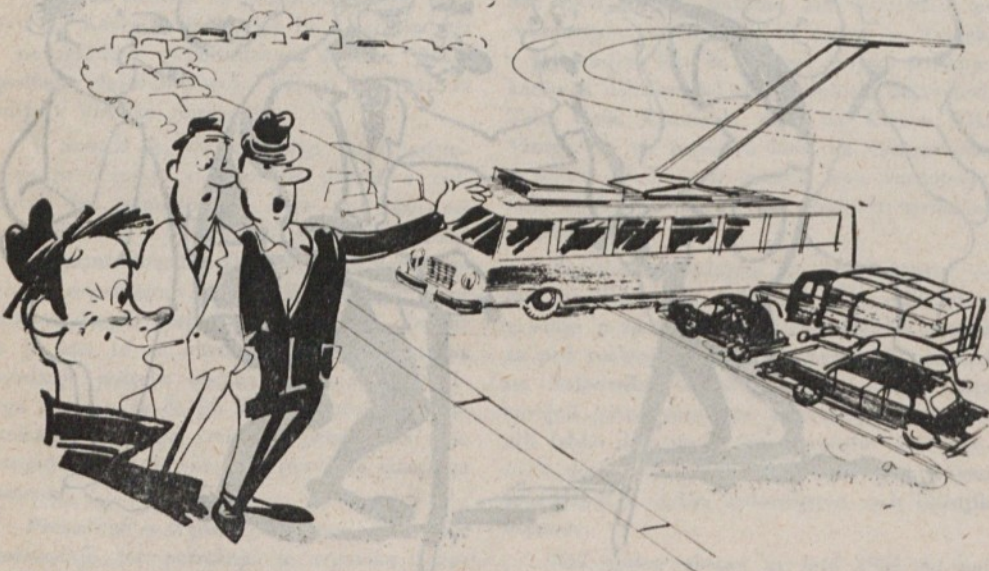
Na ulici? Koga ni v teh dneh na ulici in cesti? Tudi midva z reporterjem sva bila. Iskala sva, se ustavljala in povpraševala po novoletnih željah in

tihih hotenjih. Kdaj pa kdaj sva ujela pristrčno voščilo, kdaj pa kdaj pa ga je preglasil cestni hrup. In odgovori? Bili so kratki, pristrčni, veseli. Vsem se mudi, vse hiti v praznično novoletno razpoloženje.

In želja predsednika viške „Svobode“ in Društva prijateljev mladine, tovariša Marijana Vokala:

— Zase več zdravja, da bi se lahko še bolj posvetil delu v Društvu prijateljev mladine, ki naj bi bilo še aktivnejše; še bolj pa naj bi nas podprli in nam pomagali kulturno-prosvetni delavci naše občine. Mladina je naša. Veliko ji nudimo, morda pa zanjo še premalo storimo.

Lahkih nog naokrog

— Poglej kakšen nesmisel. Trolejbusi obračajo na glavni cesti. Kdaj pa mislite urediti novo obračališče?

— Ne vem. Po mojem mnenju bodo poprej prestavili cesto, kot pa uredili naše obračališče!

Visok delovni jubilej

Gasilsko društvo Vič in industrijsko gasilsko društvo Tobačne tovarne, sta v nedeljo, 15. decembra proslavila pomemben delovni jubilej — 90-letnico svojega obstoja. Zjutraj so se gasilci zbrali po svojih enotah pred gasilskim domom na Viču, kasneje pa so člani obeh društev na slavnostnem zasedanju kot vselej v pravem delovnem vzdušju pregledali kroniko svojega dela, naparav in prizadevanj v zadnjih 90. letih. V zajetno knjigo bi lahko kronist komajda spravil vse dosežke, ki so še toliko bolj prepričljivi v delu obeh društev. Pogled nazaj in pogled v prihodnost sta mejnika v društvenih prizadevanjih, ki sta dobila zadnji mesec letošnjega leta svoje edinstveno obeležje — 90-letni delovni jubilej. Praznovanje visokega jubileja pod pokroviteljstvom naše občinske skupščine in občinske gasilske zveze, je dobilo s tem dogodkom svoje pomembno obeležje, ki mu gre priznanje vseh naših občanov, še prav posebej pa uredništva našega lista!

Franc Hamer, vodnik postaje LM na Viču, kot vedno dobrodušen, bistril oč, ki jim nič ne uide, pravi:

— Hm, manj prometnih prekrškov in več pazljivosti in obzirnosti do pešcev. Prehodi so njihovi. Tudi takrat, kadar ga miličnik ne vidi, naj vsakdo pazi, in manj bo nesreč in prekrškov. Drugače pa si želim z Novim letom, da bi se z družino končno preselil iz barake, kjer stanujem že deset let.

Pri bencinski črpalki „Petrola“ na Tržaški cesti sva zaradi močnega prometa z reporterjem dobila pravi telegrafski odgovor obeh uslužbenecv, Cilke Pajkove in Jožeta Gionettija:

— Za Novo leto si želimo še večji promet, čeprav že zdaj presegamo dnevno prek milijon dinarjev. Preutrujenosti se ne bojimo.

In vsem sladokuscem dobre kuhinje in rujnega vinca želi upravnik „Katrce“, Tone Primožič, v Rožni dolini, prijetno silvestrovanje. 45 let že opravlja ta poklic. Rad ga ima. Star je in kaj si želi? Da bi dočkal še enkrat 300 mlado poročenih parov, ki so se po osvoboditvi povsodili in raznežili s svojimi ženami v lovski sobi njegove gostilne. Mnogi, ga še niso pozabili in ga kaj radi obiščejo.

Ali že vesle, da...

... ob Tržaški cesti že raste nov potrošniški center, ki bo v marsičem prispeval k boljši in kvalitetnejši izpolnitvi trgovske mreže na našem mestnem področju.

... z ureditvijo javne razsvetljave na Dolenjski cesti v Ljubljani tudi prihodnje leto spričo pomanjkanja finančnih sredstev, ne bo nič.

... bomo most, ki povezuje Galjevice s Peruzzijsko cesto, popravili prihodnje leto.

... je „Harman“, glasilo delovnega kolektiva Tobačne tovarne nedavno tega, proslavljalo že šesto leto svojega obstoja.

... bodo zbori volivcev-bržčas že v januarju prihodnjega leta, razpravljali o osnutku občinskega statuta.

... bo urbanistični načrt za področje Trnovega izdelan že do konca decembra. Če bo temu res tako, bomo videli ob koncu leta.

... za zdaj še ne bo mogoče rešiti vprašanja ob ureditvi zobne ambulante za otroke v Velikih Laščah, ker zdravstveni dom Vič-Rudnik nima na voljo potrebnega zobozdravstvenega kadra.

... se je občinska skupščina odločila, da posreduje ustrezno dokumentacijo o ureditvi ceste med Dobrovo in Horjulom, okrajni skupščini Ljubljana.

... je občinska skupščina sprejela sklep, s katerim je razrešila Staneta Virčiča dolžnosti predsednika sveta za šolstvo in imenovala na njegovo mesto Milana Buha.

... vodi komisijo za uvedbo 42-urnega delovnega časa v tednu v naših delovnih organizacijah, inž. Janez Baričević, tehnični direktor Tobačne tovarne.

... predseduje sedemčlanski komisiji za obravnavo statuten delovnih organizacij naše občinske skupščine, Metod Dular.

... je debela snežna odeja že prve dni pobelila domala vse naše kraje. Samo v Velikih Laščah je že drugi dan zapadlo kar 15 cm snega, nič manj pa ga ni zapadlo tudi po drugih naših krajih.

... sta oba zbora občinske skupščine imenovala dosedanjega načelnika oddelka za gospodarstvo ObS Edija Štefana za direktorja podjetja „IGO“.

... je bil za novega direktorja Lesnega kombinata imenovan Ivan Vidmar, doslej uslužbenec Zavoda SRS za cene.

Se poblisk reporterjevega „fleša“ in novoletni telegrami z željo „Srečno v novo leto“, pohite k vam, dragi bralci „Naše komune“.

(vf)

Mladina se je zavestno odločila graditi socializem

Ljubljana, 15. decembra 1963. V predavalnici elektrotehnične fakultete je ob 9. uri začela z delom občinska konferenca ZMS Ljubljana-Vič-Rudnik. Naslov konference — „Telesna in duševna rekreacija občanov“. Uvodni referat je podal dosednji predsednik ObK ZMS Janez Praprotnik. Gostje konference so bili sekretar občinskega odbora SZDL Dušan Mole, predsednik občinske zveze Svobod in prosvetnih društev, Boris Makovec, članica predsedstva ZMS Sonja Savli, član OK ZMS Gorazd Mišič in drugi. Delegati so ostro obsodili neudeležbo občinskega sindikalnega sveta, predstavnikov občinske skupščine in predstavnikov občinskega komiteja ZKS. Neupravičeno odsotnost vseh omenjenih je mladince toliko bolj prizadela, ker je bila konferenca zelo plodna

in ocenjena kot ena najboljših v vsem ljubljanskem okraju.

Konferenca je ugotovila, da je delo na kulturnem in rekreacijskem področju precej za razvojem dejanskih družbenih odnosov v občini. Skrajni čas je, da vse društvene in politične subjektivne sile v občini spoznajo, da sta kultura in rekreacija proces, ki je tesno povezan s procesom osvoboditve človeka. Poudariti je treba tudi množičnost v telesni kulturi. Poseben problem je šolska telesna vzgoja, kjer močno primanjkuje kadrov z ustreznimi izobrazbo. Ura telesne vzgoje si še vedno ni pridobila enakost z ostalimi predmeti. Dijaki tehničnih šol gostujejo na treh šolah, le tako lahko le-tim omogočijo šolsko telovadbo. Odslej naj se ne odobri izgradnja šol-

skega objekta, če ni v projektu tudi prostor za telesno vzgojo. Gospodarske organizacije bodo morale razmisliti, kako vključiti v prosti čas svojih delavcev rekreacijo kot činitelj za dvig produktivnosti. V najkrajšem času naj se izvede popolna analiza športnih društev, njihovih problemov in potreb, da ne bo več primerov, da bodo vodstva društev postavljala pred svet za telesno kulturo alternativo: „denar ali razpustimo!“, kar je že zadnja stopnja neurejenosti na področju telesne kulture. Občinska zveza za telesno kulturo naj se okrepi in postane dejansko izvajalec telesnovzgojne politike in tudi njen študijski program.

Kulturna politika ni le breme, ki naj se enostavno naloži na hrbet nemočni Zvezi Svobod, ampak je dolžnost vseh družbeno-politič-pajo“ gnile deske v prosvetnih dvoranah, pa pomenijo ignoriranje kulture. Društveni centri v krajevnih skupnostih morajo postati jutrišnja stvarnost. Da ne bo napravljena ista napaka kot pred leti v klubih, ko so se ti ustanavljali brez trdnega vodstva in programa, zato danes životarijo. Treba je takoj začeti s študijem programov in s kadrovsko utrditvijo. Naj se ne odpre društveni center, preden ne bo izbrano trdno vodstvo, rešen problem financiranja in vsebine v teh društvenih centrih. Mladinci so jasno postavili, da so društveni centri skrb vseh organizacij v krajevnih skupnostih.

Ob začetku gradnje športnega parka v Rožni dolini, je nujno potrebno v projekt vključiti tudi klubski prostor oziroma društveni center, ker bo taka investicija mnogo cenejša, kot pa bi bila poznejša izgradnja samostojnega društvenega centra.

Koriščenje prostega časa mladih je že danes pomembno vprašanje, ki se reši lahko le s povečanjem produktivnosti in z zdravo telesno in moralno rastjo mladine. Preko 300 mladoletnih prestopnikov, ki jih registrira naša socialna služba, je posledica docela nezadovoljivih razmer na področju kulturnega, zabavnega in telesno-vzgojnega življenja v občini. V aktivnih ZMS bo treba proučiti, kaj lahko napravi pri rešitvi tega problema mladina sama in kaj lahko s skupno akcijo z vsemi ostalimi organizacijami in društvi.

Mladina v gospodarskih organizacijah se bo morala še globlje vključiti v probleme svojih podjetij preko že uspešnih oblik dejavnosti, kot so klubi mladih proizvajalcev, proizvodne konference itd. Mladi bodo nadaljevali z razpisanim tekmovanjem za dvig produktivnosti; zbirali bodo predloge za izboljšanje pogojev na delovnih mestih oziroma izboljšanje proizvodnih procesov itd.

Tudi Zveza mladine bo posvetila v prihodnje več pozornosti sezonski delovni sili, ker bo to v največji meri mladi delavci. Delegati so pozdravili ukrepe Ljubljanskih opekarn za izboljšanje stanovanjskih pogojev pri sezonskih delavcih.

Delegati so ob koncu konference izvolili za novega predsednika Darka Kolenca, za sekretarja pa Maričko Kormičevo.

Jernej Repovš

IZ ŽIVLJENJA IN DELA DPD „SVOBODA“ NA VIČU

Trinajst, ki še mnogo obeta

Marsikdaj zaslišimo, seveda pol za šalo, pol pa zares: „Število 13 je nesrečno!“

Tovariš Vokal, predsednik delavsko-prosvetnega društva „Svoboda“ na Viču, pa je drugačnega mnenja. Trinajstica mu prinaša uspeh. Aprila letos je namreč zainteresiral viške prebivalce za raznovrstne dejavnosti — in ravno 13 se jih je zbralo. Ti so postali člani odbora in vodje raznovrstnih sekcij, tovariš Vokal pa je prevzel predsedniško mesto.

Delo v društvu je zaživelo. Kaj kmalu pa je bila ustanovljena likovna sekcija, kljub mnogim težavam. Samo malce priskuhnite!

Tovariš Lavrih, njen vodja, sicer pa amaterski slikar, mi je pripovedoval, kako je pridobil otroke za krožek. Napisal je oglas... Nič... Stopil je v Dom „Malči Beličeve“, v viško vzgojno-varstveno ustanovo — zaman. (Tu imajo že sami tovrstno dejavnost.) A vztrajnost je lepa lastnost. Zavil je k stopnicam, našel očeta, ki mu je prijavil svoje tri otroke. Na cesti je srečaval mamice z otroki, jih ogovarjal — in kdo izmed tistih sedaj sedi za zeleno mizico s čopičem v roki. Tako jih je „nabral“ kar deset. Prišli so še trije in slavna „trinajstorka“ je začela z rednim delom.

Prvi koraki v skrivnostni svet likovne umetnosti

Starši z velikim veseljem pripeljejo svoje najmanjše od 3 do 7 leta. Kako ne? Saj je krožek brezplačen.

Marjan Tršar, akademski slikar in tamkajšnji strokovni vodja jih pričaka

Mladi šahisti se vsak teden srečujejo med seboj, da bi pomerili svoje moči v borbi na 64 poljih — Tisto popoldne še ni bilo odločitve, ko jih je presenetil pri „delu“ naš fotoreporter

Če še niste fukanili

Za nekatere kraje — idealna rešitev vodovodnega problema.

vsak torek popoldne, pripoveduje jim pravljice in druge zgodbe, s katerimi najuspešneje prodira v otroške glave in jih neprisljano seznanja z raznovrstnimi tehnikami. Tov. Lavrih pravi, da hočejo v svojih vrstah ljudi, ki znajo z otrokom prav ravnati.

Vedno je poln načrtov. V trgovini „Jadran“ je prosil, da bi v izložbeno okno nameščali otroške risbe. Sam je naredil načrt za primerne mizice, ki bi nadomestile sedanje klubske. Urediti je treba še sanitarije, izboljšati razsvetljavo itd., itd. — Seveda: sredstev pa od nikoder.

Tudi šolarji se zanimajo za likovno dejavnost. Z organiziranjem šahovskih krožkov opravljamo eno najpomembnejših vzgojnih nalog: uvajati otroke v kolektivno življenje in mu razvijati zdrav, optimističen pogled v naše družbeno dogajanje in stvarnost. Tega se dobro zaveda tudi viška „Svoboda“, ki je široko pridobila mladino pod vodstvom tovariša Stritofa. Ze sedaj je

preko 20 mladincev; videti pa je, da se bo število podvojilo. Tu so zajeti šolarji osemletke, starejše pa bo vodil mojstrski kandidat Ivo Bajc.

V načrtu je tudi foto-kino sekcija, ki naj bi jo prevzel tovariš Hribar.

Omenim naj tudi klub. Delo v njem je potekalo precej neorganizirano. Zato so ustanovili nov odbor mladincev, določili pravila in kaže, da ne bo razočaranja. Prihajajo k televizijskim predstavam, v bodoče jim bodo na razpolago raznovrstne revije, družabne igre, igrali bodo tenis itd.

V okviru „Svobode“ deluje tudi ansambel Antona Birtiča — Beneški fantje.

„Kaj pa je neki z dramatskim delom?“ — Prizadevali so si pridobiti starejše ali mlajše, a doslej še niso uspeli priti z mrtve točke.

„Kaj menite? ... Ali zato, ker jih ni bilo trinajst?“ ...

Marija Turk

NOVOLETNI RAZGOVOR

Hvala vam, tovariš Cesar!

Prav prijetno je pokramljati za čas s človekom, kakršen je Franjo Cesar iz Rožne doline. Še prijetneje pa je človeku, ko prislusne njegovemu tako pri srcnemu in skromnemu pripovedovanju. Pripovedovanju, ki odkriva človeka, humanista in iskrenega tovariša.

Povrnimo se v mislih trinajst let nazaj. Pisali smo 1948. To leto je naš sobesednik tovariš Cesar prvič daroval kri, daroval najžlahtnejše, kar lahko daruje človek človeku. Prvič v svojem življenju je ponudil svojo kri umirajočemu bolniku, materi, ki je darovala novo življenje, otroku, ki ga je stisnila v svoje „klešče“ nezdravljiva bolezen, ponudil... Da, ponudil je svojo kri sočloveku, kot je občutil v sebi moč, da mora darovati največ, kar premore kot človek. In kot človek z imenom najvišjega dostojanstva in hvaležnosti. Tak je bil že od nekdaj, naš tovariš Cesar.

— Kako ste prišli na misel, da ponudite svojo kri velikemu humanemu namenu?

— Po časopisnih pozivih, sem se pred trinajstimi leti odločil, da se pridružim krvodajalski akciji in tako sem tudi še danes med našimi krvodajalci.

— Že lani ste petdesetič darovali svojo kri?

— Res je. Dne 22. februarja 1962 sem postal petdesetkratni krvodajalec, oktobra letos pa sem vpisal že 56 odvzemov krvi.

— Trenutek, ki vas je najbolj pretresel?

— Bilo je lani. Slo je za življenje 14-letnega mladeniča, ki pa je kasneje na radost vseh nas, ki smo mu prvi ponudili svojo kri, ozdravel po težki srčni operaciji. Dogodek se mi je vtisnil globoko v spomin in ga ne bom nikoli pozabil. Volja in ljubezen do bližnjega, sta naredili največ, kar pač premoremo ljudje. Rešili sta življenja.

— Vaše želje, tovariš Cesar?

— Oh, teh pa ni malo. Poglejte. Ob akciji za porušeno Skopje sem samo v Rožni dolini na mah zbral kar 50 prostovoljnih krvodajalcev, ki so takoj dali kri. V terenskem odboru Rdečega križa v Rožni dolini skrbim za krvodajalstvo, vendar pa občutim pri našem delu le premajhno zanimanje ostalih organizacij za najvišje humano poslanstvo, kot ga opravljamo krvodajalci. Zeleli bi več štikov, večkratnih srečanj, več delovnih pomenkov in več tovariškega sodelovanja. Tega doslej še nismo doživeli!

- Naj veljaje noveletne čestitke tudi našemu skromnemu sobesedniku, 64-
- letnemu upokojujencu iz Rožne doline.
- In hvala vam iz vsega srca, tovariš Cesar!

IVAN VIRNIK

Dvor in Dolenja vas pri Polhovem Gradcu sta dobila pitno vodo

Dne 8. decembra je predsednik občinske skupščine Ljubljana-Vič-Rudnik, inž. Slavko Jakofčič, odprl novozgrajeni vodovod, iz katerega bodo črpali pitno vodo prebivalci Dvora in Dolenje vasi pri Polhovem Gradcu.

Po skrbni preiskavi vode, terena in zaščitnega pasu, so izdelali načrt, in ko so ga odobrili, so takoj začeli z delom.

Za izgradnjo je občinska skupščina prispevala 1.500.000 dinarjev. Tudi organizacija Rdečega križa je prispevala 35.000 dinarjev za pomoč pri gradnji.

Vrednost vodovodnega objekta je sedaj prek 10.000.000 dinarjev. Razen pomoči, ki so jo prejeli prebivalci teh vasi od občinske skupščine in Rdečega križa, so zbrali tudi sami denar za nabavo nekaj cevi, priključkov in drugega materiala. Prebivalci so opravili tudi 3260 udarniških ur in izvršili prevoz materiala.

Objekt je že deveti v severozahodnem delu naše občine. Poleg tega vodovoda je odbor za male asanacije pri občinski skupščini dal pomoč in material tudi za priključek vodovoda za javni vodovod na Skofljici za naselje, ki je epidemično za trebušni tifus. Izvršili so tudi del kanalizacije na južni strani železniške proge. Izvršili pa so tudi priključek za vas Babna Gorica.

Imamo še precej naselij, katerih prebivalci niso preskrbljeni s pitno vodo, zato odbor za male asanacije pripravlja in preiskuje možnosti oskrbe s pitno vodo tudi v teh naseljih. Prihodnje leto ima odbor za

male asanacije v načrtu gradnjo vodovodov v Zelimljah, Karlovici, Pijavi Gorici, Mali Slevici in položitev kanalizacije v Dvoru. Nudil pa bo še nadaljnjo pomoč za dograditev vodovoda v Brezjah, ki smo ga pričeli graditi lansko leto.

Za papirje gre

- Ja, prmejduš Janez, kaj pa ti ob tem vremenu na morju?
- Ko je sijalo sonce, sem bil jaz brez denarja. Zdaj, ko imam denar pa sonca ni. Ko bo pa zopet sonce, bom pa spet brez denarja. Tako kot s šolo v Velikih Laščah.
- Bil je plan, pa ni bilo denarja. Zdaj je denar, pa ni plana. Ko bo pa prišel plan, pa se bojim, da spet ne bo denarja!

Osnutek občinskega statuta pred javno razpravo

Na zadnji razširjeni seji občinske skupščine ter plenurni občinskega odbora SZDL in občinskega sindikalnega sveta, so kritično pretresli vrsto vprašanj, ki so se pojavila v osnutku našega občinskega statuta. Predno bo šel osnutek statuta v javno razpravo, tako so menili na posvetovanju, bo treba vanj vključiti še nekatera določila s področja kmetijstva, saj je prav za našo občino to področje izrazitega pomena tudi v perspektivnem razvoju. Ob tem pa bo treba vnesti v osnutek statuta še več določil s področja sistematičnejšega urejanja vloge in pomena družbenih služb, obrti, obveščanja državljanov prek najrazličnejših informativnih sredstev poleg že ustaljenih oblik obveščanja itd.

Komisija, ki pripravlja dokončno izdelavo osnutka statuta bo te predloge seveda pri svojem delu tudi upoštevala, vendar pa sedanje oblike ne bo mogoče bistveno menjati in jo prikrejati po mnenjih in pripombah na tem posvetovanju.

OB ROB

Čemu zdaj to?

Zadnje dni zasledujemo v časopisju oglase Državne založbe Slovenije, ki reklamirajo veliko nagradno prodajo knjig. Vsakdo, ki bo do septembra 1964 nakupil knjig za več kot 3000 dinarjev, bo soudeležen pri nagradnem žrebanju, ki bo trikrat v prihodnjem letu. Kot nagrade bodo: 300 tisoč dinarjev v gotovini, televizijski sprejemnik, avtomobil in še več drugih nagrad v vrednosti 13 milijonov 900 tisoč dinarjev.

Ta nagradna prodaja se mi zdi neumestna, kajti knjige ne potrebujejo stimulacije za nakup. Knjige bi šle same v promet, le če bi bile cenejšje. Knjigam naj bi znižali ceno za približno 14 milijonov dinarjev, ne pa nagradjevati njih kupce s televizijskimi sprejemniki in sličnim. Ljudje si želijo cenejših knjig. Knjig, ki bodo dostopne človeku.

Kot primer naj vzamem knjigo Janeza Menarta, Žimska pravljica, ki stane menda 2100 dinarjev, bi lahko bila glede na svoj obseg cenejšja. Če bi iz teh 14 milijonov vzeli za subvencije knjigam, bi bile prav gotovo cenejšje. Končno pa še o zunanosti knjige. Res je, da je lepo, če so knjige kvalitetno opremljene, zdi se mi pa, da res ni potreba razkošnosti, kar samo podražuje knjigo in si jih bralci ne morejo privoščiti. Še enkrat bi apeliral na merodajne, da pomislijo, kako brezsmiselne so take prodaje knjig.

M. Marion

Iznajdljivost, da je kaj

- Ja, kam pa Jaka s svečo?
- Kam neki? Drugače pa ne pride domov, stanuje namreč v Rožni dolini.

ČEVLJARSKO PODJETJE

„MIVKA“

LJUBLJANA, MIVKA 25

NOVOLETNI RAZGOVOR

Prijetna novost - kandirano sadje

V eni naših zadnjih števil, smo na kratko že poročali o otvoritvi obrata tovarne „Sumi“ na Viču. Obrat je namenjen za peko oblatov, samo do konca letošnjega leta pa v tovarni predvidevajo, da bodo bržčas napekli že 30 ton oblatov.

„Sumi“ ima zvrhan koš načrtov. Precej jih čaka za prihodnje leto, še obsežnejša načrtovanja pa so si zastavili v naslednjih sedmih letih. Naše bralce bo prav gotovo tudi zanimalo, kaj vse pripravljajo v tej naši srednji tovarni čokolade, desertov in peciva, zlasti še, ko smo dobili nedavno tega na Viču, nov proizvodni obrat za izdelovanje oblatov. Kaj več o tem, vam bo lahko povedal razgovor našega urednika z direktorjem tovarne, inž. Mihom Verovškom.

Razvoj kanditorske industrije predstavlja vsekakor najpomembnejši faktor v vseh vaših naporih. Kaj si lahko obetamo v prihodnjih sedmih letih na tem področju?

Slovenska industrija čokolade, bonbonov in keksov danes ni v zavirljivem položaju. Vzrok ni samo s skoraj docela izkoriščenem strojnem parku, temveč tudi v popolni razdrobljenosti asortimana, saj vsi štirje proizvajalci „Sana“ - Hoče, „Imperial“ - Krško, „Gorenjka“ - Lesce in „Sumi“ - Ljubljana, proizvajajo vsak vse.

Delno izjemo predstavlja trenutno le „Gorenjka“ z lastno čokoladno proizvodnjo, vendar je bila tudi že na startu za proizvodnjo desertov.

Ta stihijski način razvijanja seveda ne vodi nikamor. Pri pripravi za sedemletni plan razvoja, so kolektivi vseh štirih delovnih organizacij na pobudo tovarne „Sumi“ zavzeli enotno stališče, to je, vzpostaviti močno in pa enotno gospodarsko organizacijo, obrate pa specializirati, uvesti sodobno tehnologijo in pospešiti razvojno dejavnost.

Tovarna „Sumi“ ostane specializirani proizvajalec bonbonov in desertov. Naša razvojna služba pripravlja seveda tudi presenečenja za našega potrošnika kot: proizvodnjo kandiranega sadja in industrijsko proizvodnjo slaščic. Obrat kandiranega sadja bo prvi obrat te vrste v Jugoslaviji.

Smatramo, da je danes zadnji čas, da pristopimo k skupnemu delu. Nedvomno je zanimiv podatek, da je potrošnja čokolade in keksov v Sloveniji na prebivalca skoraj še

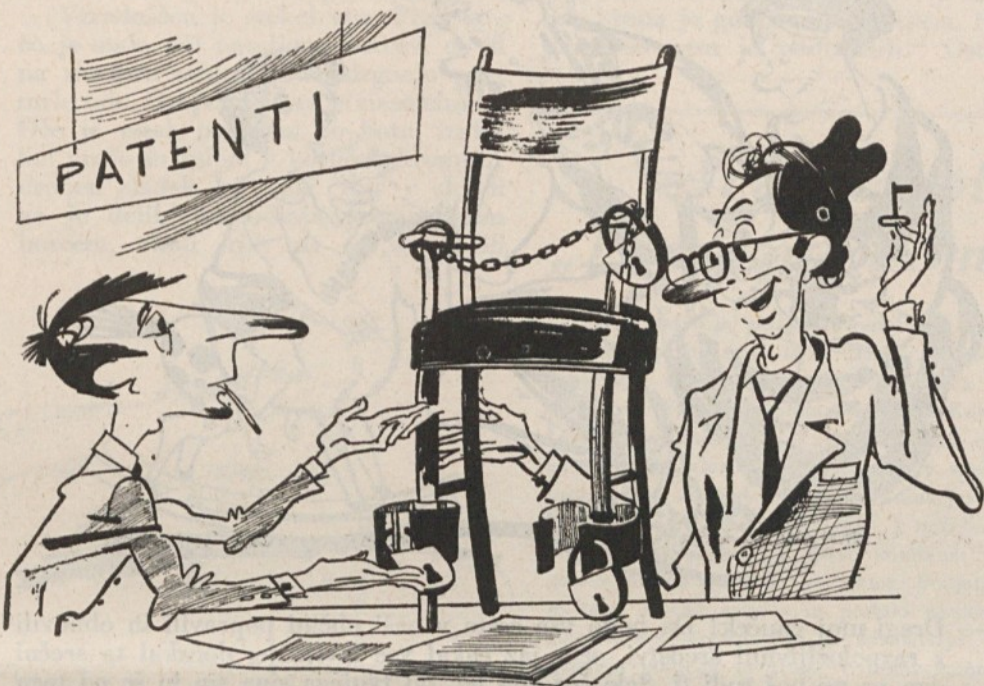
enkrat večja kot znaša jugoslovansko povprečje. Zato je pritisk sodobno opremljenih konkurenčnih podjetij na slovensko tržišče še toliko večji.

Industrijska proizvodnja tort naj bi sčasoma odpravila klasičen način izdelovanja tort. Kakšna naj bi bila smer, ki naj bi jo v tem razvoju ubrala industrijska proizvodnja tort?

sikaj naučimo in mi se tega seveda tudi s pridom poslužujemo.

Industrijsko bomo proizvajali $\frac{1}{2}$ in 1 kilogramske „WIKEND“ torte, ki bodo na razpolago, med drugim tudi v samopostrežnih trgovinah. Vzdržljivost take torte je do šest mesecev, seveda, s ted da ohrani tudi svojo svežost. Naše kalkulacije kažejo, da bo industrijska torta tudi primerno cenejša. Klasična torta se danes kaže nekako okoli 1000 do 1200 dinarjev, industrijska torta pa bi veljala nekje od 600 do 700 dinarjev. Gotovo ste vsaj malo skeptični glede kvalitete. Vendar lahko povem to, da je naša degustacijska komisija sestavljena iz domačih in tujih degustatorjev, izdelke odlično ocenila.

Priporočamo občinski skupščini za nekatere odbornike

Patent, ki bo prav gotovo dobrodošel za nekatere naše odbornike, ki kaj radi zapustijo občinske seje, še predno končajo z delom.

Naš industrijski koncept za proizvodnjo slaščic, med njimi tudi tort, je vzdignil med obrtnimi proizvajalci precej prahu. Vendar pa ima v razvitih državah industrijska torta že nekaj let domovinsko pravico. Pri italijanskih sosedih se v kanditorski industriji lahko mar-

Kakšna naj bi bila vrednost proizvodnje ob preusmeritvi vseh obratov, ki ustvarjajo pod okriljem tovarne „Sumi“ do leta 1970?

Tonaža 9600 ton z vrednostjo 7 milijard 930 milijonov dinarjev.

Ko govorimo o povečani proizvodnji in proizvodnih kapacitetah, ki se nam obetajo in odpirajo naj tej poti, ne smemo prezreti tudi kadrov za posamezne industrijske smeri. Kako boste skušali urediti to vprašanje?

Malokomu je znano, da se je tovarna „Sumi“ v zadnjih dveh letih kadrovsko zelo okrepila. Danes so zaposleni v naši delovni organizaciji 3 inženirji kemije, 1 obratni inženir živilske fakultete, 2 ekonomista in 5 tehnikov in tako naprej.

Po sedemletnem perspektivnem planu pa bomo zaposlevali leta 1970 12 oseb s fakultetno izobrazbo, od teh 7 za tehnično službo in 5 za upravno-komercialno službo ter vrsto srednje strokovnih kadrov.

Poseben poudarek nameravamo dati razvojni dejavnosti, saj prav zdaj ustanovljamo poleg laboratorija za vhodno in izhodno nadzorstvo, ki dela že dve leti, še centralno raziskovalno službo.

Kaj bi lahko ob koncu zaupali svojim potrošnikom in vsem svojim odjemalcem?

Naša želja je, da se z našo široko izbiro kar najbolj približamo potrošniku in da kvaliteta „SUMI“ še naprej ostane pojem za vse proizvode kanditorske industrije. Verjetno ste opazili, da zadnji čas posvečamo embalaži največjo pozornost, saj smo na jesenskem zagrebškem velesejmu, prejeli vrsto nagrad — „Tribune potrošnikov“. Tudi na tem področju vpeljujemo sodobne prijeme industrijskega oblikovanja, ker želimo z estetsko in oblikovno čisto embalažo zadovoljiti potrošnika.

MI VAM — VI NAM

Urednikov kotiček bralcem

Resnici na ljubo, je že tako, da se enkrat le moramo posloviti, dragi bralci. In da ne bo ob tem kakšne zadrege. Le od starega leta, ki je že „odslužilo“ čas. Tako ob tem času, v zadnjem letnem mesecu, delamo svoje obračune, ocenjujemo svoje delo, si ob tem delamo obetajoče načrte in kdo ve še kaj vse. Zadnji mesec je torej mesec bilanc, obračunov, pregledov opravljenega dela in prav je, da ob tem času storimo podobno tudi mi, v našem uredništvu.

Pa kar začnimo. Letošnje leto je bilo leto uspehov tudi v našem listu. Leto, ki nam bo ostalo še dolgo v prijetnem spominu. Napori in prizadevanja tovarišev, ki so si mnogokrat odtrgali prepotrebno urico prostega časa in jo posvetili vam, vašemu listu, da bi postal informator vaših dejanj in vaših načrtov, gre v nemajhni meri zahvala, da lahko ob koncu leta polagamo pred svoje bralce, tak obračun našega dela. Vse leto smo se trudili, da zadovoljimo slehernega izmed vas, da v listu najdemo prijetno besedo za vsakogar od vas, ki mu je razvoj njegovega kraja še toliko bolj pri srcu. Skušali smo, da bi postali v tem sodelovanju dobri znanci in prijatelji in moramo vam reči, da smo kljub velikemu razumevanju mnogokrat naleteli na „gluha ušesa“. Čemu to, ne vemo? Vemo pa le to, da je postala „Naša komuna“ vaš zvesti spremljevalec, spremljevalec pri vašem delu, na domu, v šolskih klopih, skratka, postala je nerazdružljiv del v vašem vsakdanjem življenju. In prav je tako. Dopisi, napisani prenekaterikrat z okorno roko, so nam bili vedno dobrodošli pri našem delu. Pa ne le to. Dobrodošlo nam je bilo vsako vaše mnenje, sleherna pripomba, misel in želja. Slednjič smo našli skupen korak, ob katerem bo treba v prihodnje ubrati pot, ki nas bo še bolj kot kdajkoli vodila v našem sodelovanju.

Res je, da smo zadovoljni z mnogim. Vendar pa nismo in ne moremo biti zadovoljni s tem, da se še najdejo občani, ki odklanjajo naš list. Čemu ne bi vzeli „Naše komune“ v roke tudi Vižani, pa Trnovčani, ko jo na Črnem vrhu, vsak mesec komaj pričakujejo! In čemu ni besedi od naših občanov na mestnem področju, ko vaščani okrog Velikih Lašč, Dobrove in Preserje, z zanimanjem prebirajo naše vrstice. S tem pa kljub uspehom, ne moremo biti zadovoljni.

Naj velja novoletni pozdrav vsem našim zvestim bralcem in občanom naše občine z edino željo, da bi tudi v Novem letu še bolj okrepili in poglobili naše prijateljske vezi.

Naša cesta — naša skrb

— Oče, kako bi uredili in zravnali to slabo in kotanjasto cesto?
— Enostavno. Počakajmo, da vmes med luknjami napravimo še nove luknje, pa bo cesta sama od sebe postala ravna!

TOVARNA KOVINSKEGA
POHIŠTVA IN OTROŠKIH
VOZIČKOV

JADRAN

LJUBLJANA,
TRŽAŠKA CESTA 63

LENTOV LENC:

Hodil po komuni sem naši...

Imel sem psa. Krasnega psa. Strokovnjaki za pasjelogijo so ugotovili, da je moj pes najboljši mešanec, kar so jih kdaj videli. Hišni svet, ki je med drugim odgovoren tudi za udobno pasje življenje, mi je odobril, da lahko pes stanuje skupaj z mojo štiričlansko družino, kakor to zahteva hišni red, ki ga je sestavila in odobrila občina.

Rekel sem že, da sem imel psa. Zdaj ga nimam več!

Ni ga povozil avto. Moj pes je znal bolj pravilno prečkati cesto kot marsikateri pešec. Tudi ga ni nihče ukradel, niti se ni zatekel. Poginil je — in to — tragično poginil.

Vsako jutro sem ga namreč spustil v prirodo, da je tam opravljal prirodne zadeve. Še prej pa sem mu prav strogo zabijal, da naj svoja opravila nikar ne opravlja na javnih mestih in — bog nas varuj — naj nikar ne onesnaži komunalnih naprav, kot so to električni drogovi in podobno, kajti za te stvari smo komunalni davkoplačevalci odšteli lepe denarce. Moj Fifek, kakor je bilo ime psu, me je dobro razumel in hodil opravljal svoje prirodne potrebe na sosedovo dvorišče. Ne toliko zaradi tega, ker je bila naša družina sprta s sosedovo družino, ampak zagradel, ker je sosed imel psico, ki so je klicali Fifica. Mene je ta stvar sicer jezila, toda kaj hošemo: ljubezen ne pozna sporov niti ne meja. Tako je bilo vse do tistega usodnega dne.

Bil je petek. Tudi to jutro jo je Fifek stisnil kar najhitreje iz stanovanja. Kot vedno, je tudi to jutro obiskal svojo Fifico. Tako vneto sta se igrala, da je Fifek čisto pozabil, kaj bi moral še storiti. Na poti domov se je šele spomnil. Ogledoval si je okoliške hiše, katera ima najboljši in najbolj primeren vogal, ki naj bi služil njegovim namenom. Zagledal je na nasprotni strani ceste čisto nov stanovanjski blok.

„Kakor nalašč zame!“ si je mislil v svoji pasji buči.

Pogledal je po ulici navzgor, pogledal navzdol in ker ni bilo na cesti nobenega avtomobila, jo je junaško udrl čez cesto.

Če bi moj Fifek hodil na zборе volilcev, tedaj bi vedel, kako zelo je nevarno tako brezglavo prečkati cesto. Na naših cestah niso nevarni samo avtomobili in mopedisti, ampak so nevarne tudi luknje, ki jih je na naših cestah prav toliko kot v kakšnem najbolj luknjičavem siru. Fifek vsega tega ni vedel. Že po prvih skokih je stopil z eno nogo v takšno luknjo, nakar ga je spredneslo in z glavo priletel v asfaltni rob luknje.

„Preklete naše ceste!“ je najbrž še zadnjikrat pomislil, potem pa zavil oči in se pogreznil v črno temo. Od tistih dob nimam več Fifeka. Pokopali smo ga na domačem vrtu.

Zaradi Fifeka in zaradi cest sem se pritožil na občino. Na odseku za komunalne zadeve so mi na vprašanje: „Kaj mislite storiti glede cest?“, odgovorili:

„Dragi občan in volivec! Pravkar pretipkujemo 17 stran dokumentacij za ureditev komunalnih zadev. Te dokumentacije so tako popolne, tako izdelane, tako načrtne, tako idealne, da, tako... tako...“

Zadnji tako, tako, sem slišal že na hodniku, kajti če ima komunalni odsek 17 tipkanih pol dokumentacij, no, potem je stvar popolna in ne more priti do zastoja. Bil sem v svoji občanskovo-livni duši popolnoma zadovoljen.

Toda prvo polletje je že minilo, jaz pa sem moral še vedno preskakovati luknje na cesti.

To pot sem še odločneje stopil na občino in vprašal: „Kaj je z vašo dokumentacijo o ureditvi komunalnih zadev?“

„Tovariš občan in volivec! Stvar je v popolnem teku. Le k dokumentaciji moramo predložiti podrobne načrte. Že smo dali izdelati potrebne „pildke“! Lahko se potolažite!“

Naj bo, potolažil sem se. Prišla je jesen, na cestah pa še vedno luknje. Edino tramvajskih tirov smo se rešili,

že imamo in smo jih predložili k dokumentaciji. Sedaj bo stvar stekla!“

Vse je bilo odobreno — dokumentacija in načrti, le ceste so imele še več lukenj in bile še bolj nevarne. Med tem je kakor za nalašč počil še vodovod — pravzaprav vodovodna cev.

„To je pa že od sile!“ sem zarohnel, ko sem brez pozdrava vdrl na občino.

Tam so me že poznali.

„Če vam povemo, da je vse odobreno — le za kredit in za finančna

— Dragi moj vnuček! Da bodo vse ceste v naši občini popravili in obnovili z razpoložljivimi sredstvi, sem jaz čakal vse življenje, dočakal ta srečni dan pa ne boš tudi ti. Šele čez 284 let, od tvojega sina sin in še od tega sina sinček, morda njegov vnuček, ampak nič poprej, ko bo starček osemdesetih let.

— Skoraj sem že mislil, da sva zašla, Janez? Sedaj pa vem, kje sva!
— V občini Vič. Na cesti na Brdo — ali pa kje v bližini. Pravzaprav pa je vseeno, kje sva.

pa še takrat bi kmalu prišlo do nesreče, ko je nek delavec sklonjen ruval tire, pa mu je padla na glavo komunalna električna žarnica z javne razsvetljave, ki je gorela kljub belemu dnevu, ker pa je padal dež, žarnica pa je bila vroča, jo je razneslo. Nekateri občani v okoliških hišah so prebledeli, kajti so mislili eni, da je potres, drugi pa so prišli še na hujšo misel, da je eksplodirala atomska bomba.

Vidite, tako je prišlo do tega, da sem moral še tretjič na občino. Bil sem razburjen in sem zato prav trdo vprašal:

„Zdaj mi je tega že zadosti! Kot občan in volivec vas vprašam, kaj je z izdelavo podrobnih načrtov ali „pildkov“, kakor ste to imenovali?“

„Vse je v najlepšem redu! Načrte

sredstva moramo zaprositi! Potem bo stvar resnično stekla!“

Pa ni ničesar steklo. Sredstva so bila res odobrena, je pa zmanjkalo leta, razen tega pa je nastopila še zima in z ureditvijo komunalnih zadev ni bilo nič.

„Prihodnje leto bo vse urejeno,“ so me potolažili na občini.

Jaz sem se potolažil, ker je vsaj sneg pokril tiste nesrečne luknje na cesti — vodovod pa je tako in tako zamrznul.

Nestrpno smo čakali vsi pomladi: komunalni odsek zaradi začetka del in občani zaradi dokončne ureditve naših nadlog.

Končno je tudi sneg skopnel, nara-va pa se je otoplila.

„Zdaj pa bo, kar bo!“ smo se veselili občani.

Pa ni bilo nič. Ko je odsek za komunalne zadeve hotel dvigniti zagotovljeni denar za ureditev komunalnih zadev, ga ni bilo nikjer.

„Kaj more naš odsek! Občina ga je porabila za nabavo kurjave za nekatere važne ustanove, za katere mora skrbeti občina — potem so ga nekaj porabili za ureditev turističnih postojank za rekreacijo, potem so ga porabili...“

„Dovolj, saj toliko ga najbrž še imeli niiste! Vprašam vas, kdaj bo spet denar?“

„Do sredi leta. Tako nam je zagotovljeno!“

Denar je bil zagotovljen že prej, toda občina ga je morala nujno porabiti za ureditev nekaterih zadev, nekaj pa ga je šlo za razne dotacije. Nova sredstva so bila obljubljena do jeseni.

Tudi jesen je našla ceste in še marsikaj drugega neurejeno, močje v komunalnem odseku pa so se praskali za ušesi in premišljevali, kje dobiti potrebna sredstva za ureditev komunalnih zadev.

„Ej, če bi vsa sredstva za komunalne zadeve resnično ostala za komunalne zadeve, bi mi že zdavnaj rešili vse naše probleme. Tako pa...“

Vseh teh in podobnih nalog je naše vrle komunalce rešil konec leta in pa, enako kakor lani, mraz in sneg. Luknje zdaj ne bo več po cestah, ker jih je ali pa jih še bo pokril sneg.

Prihodnje leto pa, če bo sreča junaska... Sicer pa bomo to videli, kajti dokumentacija je v redu, načrti so v redu, finančna sredstva pa so tudi zagotovljena.

Skrb za kakovostnejše vzgojno delo

Oddelek za vzgojno-varstvene ustanove je zopet pripravil vzgojiteljem enodnevni seminar; tokrat v Kočevju, v otroškem vrtcu „Kekec“. Kljub dežju je prispelo okrog 60 pedagogov. Poleg udeležencev naše občine so bili tudi vzgojitelji iz: Vrhnike, Logatca, Cerknice, Grosuplje, Ribnice in Sodražice. Prisotni so bili tudi zastopniki tamkajšnje Stanovanjske skupnosti, komisije za letovanja itd. To je dokaz, da je skrb za kakovostnejše delo v takih ustanovah narasla in prešla v širši krog, kar pa je nadvse razveselljivo.

Pedagoški svetovalec — tovarišica Ilmarijeva je v uvodnih besedah pozdravila vse navzoče, nato pa smo v urejeni igralnici prisostvovali dvema praktičnima nastopoma, obema z obravnavo teme „Didaktične igre“. Prvega je vodila tovarišica Marina iz viškega vrtca. Tovarišica Metka Avsec iz Trnovega pa je s šolsko skupino prikazala pomembnost didaktičnih — poučnih iger in njihov vpliv na otrokov intelektualni razvoj.

S pestrimi nastopi in s predavanji pa bodo nadaljevali tudi v prihodnjem letu. Priredili bodo tudi medobčinsko razstavo, na katero se bodo že sedaj pripravljali.

(mt)

„Naša komuna“, glasilo izdajateljske skupnosti lista občinskega odbora SZDL Ljubljana-Vič-Rudnik. — Predsednik izdajateljskega sveta: Sergej Vošnjak. — Izhaja mesečno. — Ureja uredniški odbor: Danilo Emeršič, (predsednik), Sergej Epih, Boris Makovec, Ivan Virnik, Vlado Firm, Darko Perovšek in Jože Jesih. — Glavni in odgovorni urednik Ivan Virnik. — Uredništvo in Uprava: Ljubljana, Trg MDE 7/I, telefon št. 20-723. — Tekoči račun pri NB Ljubljana št. 600-18-608-25. — Celoletna naročnina 400 dinarjev, polletna 200 dinarjev in je plačljiva vnaprej. — Tisk Tiskarne šolskih delavnic tehniških šol v Ljubljani.

Vlado Firm:

Dobri ljudje in bataljonski osel

Bilo je pred Novim letom leta 1944. Mraz je vedno hitreje pritiskal na to okopo kraško zemljo. Sivina neba se je stapljala s sivino dneva. Snežinke so se le po redko namerile proti zemlji. Borci, pretkani s svetlečimi nitkami, so se majali v ostri burji, se na svojih strminah vedno močnejše nagibali proti dolini, kot bi hoteli vedeti, ali se maloštevilni partizanski bataljoni še vedno upirajo premočnemu sovražniku, ki je kljub ostri zimi, ko je živo srebro zdrknilo globoko pod ničlo, pričel z močno ofenzivo na že osvobojeno ozemlje.

Dolge kolone nemške in italijanske soldateske, so se previdno pomikale čez kraške planote, izginjale med borovci, se spuščale po vrtačah, obkoljevale samotne zaselke in zaradi svoje številčne premoči, skušale izvabiti partizanske bataljone v odprto borbo. Partizanske zasede so se bali, saj so

zajčji zobje, je stala samotna koča. Postarni mož, žena in mati s štirimi otroki so se igrali okoli malega ognjišča. Zive, a vendarle lačne otroške oči so strmele v prazen kotliček, kjer je brbotala voda. Gube na materinem obrazu so se še globlje zajedale v orumeneli obraz. V koči ni bilo šle koruznega zrna, ne soli. Oče je sedel na majavem stolu in si z roko podpiral glavo. Naenkrat pa je mali fantič poskočil, da bi zaprl majava vrata, ki jih je burja siloma odprla.

Vzkljnil je: „Oče, partizani!“ Vzdoročen je stekel ven. Pred kočo je stalo pol bataljona borcev, da si na zavetrni strani koče odrgnejo premle ude. Gospodinja se je nasmehnila. Oče je vstal, pobrskal po kotu, izvlekel vrečo in vsipal v kotliček krompir, droben sladek krompir. Kar v skledi ga je delila gospodinja premraženim borcem, okoli njih pa so se podili

gastih poteh, se zopet vzpenjala, že utrujena se zopet poganjala v korak, da se Kemperle od misli, kako bodo borci veseli, ni utegnil niti obrisati toplega znoja, osel pa je modro priklimal in pozabil strichi z ušesi, ki so mu mahdrle v vetru.

A glej ga, zlodja. V svoji zatopljenosti sta se zaletela naravnost v dolgo italijansko kolono. Osel je obstal, izbuljil oči in prhnil. Kemperle pa je brž presodil položaj. Prepustil je osla usodi in njegovi modrosti, sam pa je bliskovito hušnil med bore in še preden so se Italijani zavedli, ga že ni bilo nikjer. Vojaki so veseli kričali, navalili na osla, ki se je nekaj časa prav trmasto upiral, hrzal in kopitljal, ko pa so mu sneli breme, je mirno obstal in se vdal v usodo. Prepiranje, kričanje in poskakovanje je spremljalo preiskovanje bremena. Veselje in požrtlost italijanskih vojakov pa je kmalu presekala ostri oficirjev glas: „Pustite vse, hrana je gotovo zastrupljena. Partizani so nam jo podtaknili!“ Osuplo

in razučarano so vojaki zrl v oficirja. S strelji so preluknjali sod in sladka tekočina je počasi lezla v zemljo. In moka? „Hm, osel naj jo poskusi, poginil bo, he,“ so modrovale vojaške buče. „Ne vrne se k partizanom, ne.“

Osla so zvlekli k vreči in osel je pričel žreti. Hm, kako mu je teknila koruzna moka. Migal je z uhlji in nikakor ni mogel doumeti „dobrosrčnosti“ italijanske soldateske. Vanj pa je zrl stotero oči, napeto čakalo in čakalo. Debelo so vojaki požirali slino. V splošni tišini pa je osel žvečil in žvečil. Čudna stvar. Osel pa je jedel, veliko razsul, pomendral in se najedel. Ni se zgradil, ni poginil. Ko se je najedel, je še polizal po tleh nekoliko razlitega vina, dvignil rep, zarigal in se v trenutku v divjih skokih pognal skozi vrste vojaštva, odvihral v gozd in že ga ni bilo več. Vračal se je k pratizanom. Za njim pa so se pobirali vojaki, si drgnili buške, ki so jih pustila njegova kopita in preklinjaje grozili bataljonskemu sivcu.

Sedanost in prihodnost „Lesnega kombinata“ Ljubljana

Med največja podjetja lesne industrije v Sloveniji prištevamo tudi „Lesni kombinat“ Ljubljana z njegovimi obrati, ki ima svoj sedež na Viču, v Langusovi ulici. Kolektiv Lesnega podjetja šteje skupno s svojimi obrati okrog 1000 delavcev in dosega letno vrednost proizvodnje že nad 2 milijardi dinarjev. Kot izvoznik z letno realizacijo nad 1 milijon dolarjev pa predstavlja „Lesni kombinat“ prav gotovo močan gospodarski faktor. Podjetje se je tako močno razvilo in postalo pomembna gospodarska organizacija z združitvijo ljubljanskih podjetij te vrste, v Lesni kombinat. S tem so nastopili trenutki perspektivnega razvoja Lesnega kombinata, hkrati pa se je zagotovila gospodarska upravičenost razvoja v novogradnjo, modernizacijo itd., podjetja kot celote.

Glede na tehnično opremo, kapacitete in asortiman, sestavljajo Lesni kombinat različne proizvodnje enote, sam kombinat pa se bo usmeril, glede na že obstoječo proizvodno dejavnost in razpoložljive surovine, v dve specializirani dejavnosti in sicer v stavbno in kosovno — pohištveno dejavnosti, kar je tudi upoštevano v razvojnem programu sedemletnega perspektivnega plana.

Lesni kombinat sestavljajo različne proizvodne enote, ki so se razvile iz zastarelih žagarskih obratov in bi jih morali zaradi zastarelosti že opustiti. Vendar se je razvoj obratov ob žagah razvil v smeri oskrbovanja bližnjega glavnega mesta s finalnimi, mizarškimi in s stavbnimi lesnimi izdelki. Tega se bodo obrati držali tudi v prihodnje, razvijali svojo dejavnost in se prilagajali potrebam.

Oglejmo si stavbeno dejavnost podjetja. Da bi kombinat vskladil že obstoječe žagarske obrate z razpoložljivo lesno surovino, bo zgradil na Skofljici sodoben žagarski obrat z dvema mehaniziranimi tračnima žagama za hlode. Z dograditvijo tega centralnega žagarskega obrata bo kombinat opustil vse dosedanje zastarele žage in osem sedanjih polnojarmenikov, ki imajo zmogljivost nad 80.000 m³ hlodov. Nov sodoben žagarski obrat pa bo v dveh izmenah razžagal do 55.000 m³ hlodovine. Nov obrat bo zaposlil le okrog 33 delavcev ter bo za razrez 1 m³ hlodovine porabil namesto dosedanjih osem ur, le 2,8 ure, dosegel najvišjo kakovost razreza in izreden procent izkoriščenosti, to je 77%, kar je na starih obratih nemogoče doseči. Viške žaganega lesa bo obrat predelal za najzahtevnejša tuja tržišča. Projekti za gradnjo novega obrata pa so že v izdelavi.

Lesni kombinat bo postopoma v letih 1964 do 1969 preselil v Skofljico, kjer bo vsa stavbarska dejavnost, vse obrate s stavbeno-lesno dejavnostjo, ki so sedaj raztreseni po mestu in bližnji okolici in je vsaka ekonomska proizvodnja nemogoča. V Skofljici pa so mož-

nosti razvoja in širjenje obratov neomejene. Tako se bo v novozgrajene obrate vselile stavbeno mizarstvo, gradbeno pohištvo, lesne konstrukcije, rolete, tesarstvo, gradbeni servis in drugi. Načrti za proizvodne hale, od katerih bo vsaka imela 3000 m², so že odobreni. Vsaka proizvodnja dejavnost se bo razvila v skladu s sodobnim tehnološkim postopkom in v medsebojni povezanosti.

S koncentracijo obratov v Skofljici bo tako konsolidiran kombinat postopoma razširil svojo dejavnost tudi na proizvodnjo kompletnih montažnih stanovanjskih in weekend hiš, za katere sta za daljšo perspektivo domači, zlasti pa še tuji trg, velika odjemalca. Pri tem pa bo poraba okal in iver plošč omogočila povečanje celotnega dohodka brez povečanja porabe osnovne surovine, lesa.

V finalni proizvodnji pa bi se sedanja proizvodna dejavnost na lokaciji Podpeč — Polhov Gradec konsolidirala v sedanjem stanju brez pomembnejših povečav proizvodnje. Obrat v Podpeči je bil kot tovarna galanterije z lastnimi sredstvi moderniziran in izpopolnjen da današnje visoke kapacitete, ki jo v prihodnje podjetje ne bo več povečevalo in razvijalo. S tehničnim napredkom pa se bo še v prihodnje izpopolnjeval tehnološki postopek s tehničnimi izboljšavami, sodobnejšimi napravami in stroji. Racionalizacijo in mehanizacijo proizvodnje bo podjetje postopoma izvajalo s lastnimi sredstvi in tako dvignilo celotni dohodek od sedanjih 380 milijonov na 1 milijardo 200 milijonov v letu 1970.

In tovarna pohištva v Polhovem Gradcu? Razvila se je v starih neprimernih in tako rekoč zapuščenih prostorih, ki jih je bilo treba poprej temeljito popraviti in prenoviti. Nastala je ob žagi. Z ukinitvijo le-te pa bi se razvil v Polhovem Gradcu specialni manjši obrat kosovnega pohištva za potrebe Ljubljane in njene okolice.

Sodobna tovarna bo izdelovala posamezne in maloserijske ploskovne pohištvene proizvode in stanovanjsko opremo. S sodobnim pohištvenim bo opremljala stanovanja, razne poslovne prostore in tako dalje ter jim prilagajala svoje proizvode.

Obrat v Kozarjih pa bo opustil žago in sedanjo priložnostno izdelavo oken in drugih lesnih proizvodov. Kombinat bo objekte vključil v proizvodno kooperacijo s tovarno pohištva v Polhovem Gradcu. V Kozarjih pa se bo nato razvila druga dejavnost, nič manj pomembna in to: tapetništvo in kovinska dopolnilna proizvodnja tovarne pohištva. V Kozarjih pa bo le še ostalo uslužnostno razrezovanje kakor tudi izdelava polizdelkov za njene kooperante.

(Nadaljevanje na 10. strani)

neprestano brenčale krogle in marsikateri vojak v zeleni uniformi, se je skotrljal po strmini. Manjše in urne partizanske skupine pa so s presenetljivo in bliskovito akcijo vpdale prav v jedro nemških razpoteženih kolon, prizadejale sovražniku hude izgube in se izgubile v burji, kot da jih je nosila ona.

Po 20 km dolgi dolini so hiteli borci tretjega bataljona, ki je štel okrog 60 partizanov. Štab je skrajno oprežno izdajal povelja, izvidnice so prihajale in odhajale z važnimi sporočili, saj so sami držali fronto v vsej dolžini doline. Bili so premraženi in lačni, saj kaj toplega že precej časa niso imeli v ustih. Mraz jih je neusmiljeno ščipal in burja si je izsilila pot pod še tako omotan ali zapet plašč, ki je bil le še revna, nekoč kdo ve tako pobarvana tkanina, ker ni več ogreval in se upiral burji, kot številni čevlji, iz katerih pa so tudi že gledali goli prsti.

Dnevi so se pomikali proti novoletnim praznikom. Tudi borci so se jih veselili. Morda nastopi trenutno zatijje, lahko se bodo odpočili, zakrpali in še kaj za pod zob se bo našlo. V bližini globoke vrtače, okoli katere je bilo tu in tam raztreseno redko drevje, ki mu v hudem mrazu niso prizanesli

otroci. Borci so se branili hrane, videli so lačne otroške oči. V očeh gospodinje pa se je zaznavalo razočaranje. Borci nočejo njenega krompirja. Ko so jim ga pa pričele deliti male suhljate otroške roke, so le zagriznili vanj.

„Le dajte, tovariši, ne pomrjemo od glada, že če pri sosedih dobimo!“ jih je bodril gospodar. Okoli vogalov pa je žvižgala burja in odnašala v dolino besede borca:

„O, dobri ljudje.“

Ko so se borci odpočili in si za silo potolažili lakoto, so se sklonjeni v gosjem redu, da bi se laže upirali vetru, pričeli pomikati v dolino. Med potjo pa jih je srečal kurir in jih razveselil z novico, da se je bataljonski intendant tov. Kemperle že odpravil z oslom, bataljonskim modrijanom in ljubljencem po darilo, ki ga borcem pošiljajo ljudje za bližajoče praznike iz doline. Šestdeset litrov vina in vrečo koruzne moke.

„To bomo pa dobro jedli,“ so smele razglabljali borci, „da bi le Kemperle z oslom srečno prišel do nas.“

In res. Kaj čudna in smešna je bila njuna pot.

Kemperle in osel sta oba dobro obložena zamišljeno koračila in se vlekla po strminah, se spuščala po viju-

OB LETU USPEHOV

Nepozabno srečanje

ANDREJ BOLTEŽAR — ŠPORTNIK LETA

V petek 13. decembra je uredništvo našega lista ob sodelovanju Občinske zveze za telesno kulturo pripravilo skromen sprejem za vse naše najboljše športnike. Na sprejemu, na katerega smo povabili 10 najboljših športnikov

naše občine in svetovne prvake v vožnji s kanujem brata Bernot, Alenko Bernotovo in Boruta Justina ter vse vidnejše športne delavce, je urednik našega lista Ivan Virnik po pozdravnih govorih predsednika uredniškega odbora Danila Emeršiča in sekretarja Ob ZTK Slavka Košenine, razdelil športnikom simbolična darila.

Sprejem je bil prvič organiziran pri nas, nanj pa nismo povabili le športnike kot osebe, temveč kot zastopnike športnih panog, ki so najboljše pri nas. Pomembno je dejstvo, da je bilo na ta način omogočeno tudi spoznavanje športnikov med seboj, saj se mnogi med njimi poznajo le iz časopisnih poročil.

V prijetnem vzdušju, v katerem je minilo prijateljsko srečanje, se je med športniki razvil živahen pomenek, saj je vsakdo vedel povedati marsikaj zanimivega in svojega športnega udejstvovanja.

Naši najboljši športniki v letu 1963

1. Andrej Boltežar, kolesarstvo
2. Avgust Petrovič, balinanje
3. Zlata Trtnik, plavanje
4. Lojze Mikolič, strelstvo
5. Urban Dermastia, plavanje
6. Metka Cerkenik, orodna telovadba
7. Viktor Torkar, nogomet
8. Samo Doštal, rokomet
9. Boris Sešek, košarka
10. Janez Fečur, nogomet

Delimo sredstva športnikom

— Prav radi bi ti dali večji kos, dragi športnik. Toda, saj je za vas le boljše. Ne boš se zredil, postal debel in neroden. Tako boš pa bolj vitek, bolj okreten in tudi kondicijo si boš obdržal bolj enakomerno!

Sedanost in prihodnost „Lesnega kombinata“

(Nadaljevanje z 9. strani)

Ker pa sedanji provizoriji ne odgovarjajo več zahtevam sodobne proizvodnje in njenim malogam, bodo v bližnjem času dogradili poleg starih delavnic še sodoben objekt. Sedanji bruto produkt pa se bo vključno ukinitvi žage podvojil.

„Lesni kombinat“ Ljubljana, s sedežem na Viču, spada v IV. ljubljansko gozdno-gospodarsko območje, katerega prirastek znaša po gozdno-gospodarskih elaboratih letno 391.000 kubičnih metrov lesa in od tega 237.000 m³ iglavcev in 154.000³ listavcev. Formacija integriranega podjetja ustreza mejam in zahtevam ljubljanskega gozdno-gospodarskega območja.

Tako je „Lesni kombinat“ Ljubljana v veliki in pomembni fazi rekonstrukcije in bo že v bližnji prihodnosti s svojo sodobno organizacijo in mehanizacijo ter opravljeno rekonstrukcijo še pomembnejši faktor našega gospodarstva na domačem in tujem tržišču.

Ker pa je bilo to srečanje edinstveno pri nas in kar je Novo leto predurmi, smo pobarali goste za mnenja o srečanju in za noveletne želje. Pa pogledjmo kar po vrsti, kaj so dejali.

ANDREJ BOLTEŽAR:

„Spoznavanje med športniki različnih panog je izredno pomembno in koristno, še posebej pa na takšnih sprejemih, saj se drugače tako ali tako ne moremo zbrati skupaj. Pomembno je tudi to, da so taka srečanja prav v občinskem merilu. Če me vprašate za noveletne želje, bi prav gotovo uvrstil na prvo mesto svoj cilj: Tokio — olimpijske igre. Če pa ne bomo odpovali tja, potem si pa želim čimboljše uvrstitve na največji amaterski dirki na svetu — Berlin—Varšava—Praga. Želel bi tudi, da bi čimprej dogradili Jadransko magistralo in bi tako lahko dirka „Po Jugoslaviji“ postala skoraj enakovredna dirki Berlin—Varšava—Praga. Obenem želim, da bi se v naše vrste vključilo čimveč mladine.“

Urednik našega lista Ivan Virnik čestita Andreju Boltežarju, najboljšemu športniku naše občine v letošnjem letu

AVGUST PETROVIČ:

„Sprejem ocenjujem zelo pohvalno in smatram, da bi bilo to potrebno vsako leto za zblížanje in spoznavanje športnikov. Moja želja za novo leto: da bi balinarji dobili pokrit teren v Ljubljani in bi se lahko tudi pozimi pripravljali na srečanja. Predvsem pa želim, da balinanja ne bi več smatrali kot gostilniški šport, ker to ni več, temveč za povsem enakovredno športno panogo.“

Posebna priznanja

Alenka Bernot — inž. Borut Justin — svetovna prvaka v vožnji s kanuji na divjih vodah
Inž. Natan Bernot — inž. Dare Bernot — nosilca srebrne medalje z letošnjega svetovnega prvenstva na divjih vodah v disciplini C-2

ZLATA TRTNIK:

„Zelo mi je všeč. Berem o športnikih, vendar jih mnogih osebno sploh ne poznam. Želim, da bi bila podobna srečanja večkrat. V Novem letu želim čimbolj napredovati in izboljšati državni rekord. V ostalem želim, da bi Ljubljana še nadalje ostala v I. zvezni ligi in pa, da bi končno dobili zimski bazen, saj je v sedanjem delo skoraj nemogoče.“

LOJZE MIKOLIC:

„Presenečen sem bil, ko sem dobil vabilo. To je nujno za spoznavanje športnikov. In noveletne želje: predvsem osvojitve Titovega pokala še tretjič, da bi zvišal rekorde, da bi Slovenci dosegli uspehe tudi z malokalibrsko puško in ne samo z vojaško puško, ter da bi končno dobili obljubljeno zimsko strelišče, za katerega so bila sredstva že zagotovljena.“

Opozorilo!

Naprosamo vse naše naročnike, ki še niso poravnali svojih obveznosti do našega lista v tem letu, da čimprej nakažejo. Zaostalo naročnino, sicer jim bomo prisiljeni ustaviti nadaljnje pošiljanje časopisa. To velja tudi za vse tiste, ki smo jim poslali list le na vpogled, ker pa ga niso vrnili smo jih smatrali za naše redne naročnike. Naročnino lahko nakažete na tekoči žiro račun številka 600-18-608-25 NB Ljubljana — za „Našo komuno“.

UPRAVA

DELAJSKA UNIVERZA VIČ-RUDNIK
PREDVAJA V MESECU JANUARJU
TELE FILME:

4. in 5. januarja — angleški film: SOS PACIFIK
 11. in 12. januarja — italijanski film: DOLGA NOČ 1943
 18. in 19. januarja — sovjetski film: LETIJO ŽERJAVI
 25. in 26. januarja — jugoslovanski film: DEVETI KROG
- Predstave bodo v Skofljici, na Golem, na Rakitni, na Dobrovi in drugod.

URBAN DERMASTIA:

„Srečanja športnikov na taki ravni dajejo moralno pobudo za še uspešnejše udejstvovanje in pa seveda za spoznavanje med seboj. Novoletne želje? Da bi zimski trening minil brez bolezni, da bi lahko novo sezono čimboljše začel in se tako uveljavil že na začetku.“

METKA CERKVENIK:

„To srečanje me je zelo presenetilo, saj ga nisem pričakovala. Posebej se zato, ker zveš še marsikaj o drugih športih in ne samo o tistem, s katerim se ukvarjaš. Ta srečanja bi se morala ponavljati. Z novim letom bom začela nastopati v članski konkurenci in bi želela tudi tam doseči čim boljše uspehe. Telovadim že 10 let in bom morala po kratkem premoru (zaradi šole — matura!), spet krepko poprijeti pri treningu.“

VIKTOR TORKAR:

„Presenečenje! Običajno se s tem v naši občini sploh niso ukvarjali. Želel bi, da bi se ta srečanja ponavljala. Za novo leto želim čim boljše uvrstitve Svobode ob koncu nogometne sezone.“

SAMO DOSTAL:

„Pozdravljam prijetno srečanje, ki je izredno vzpodbudno. V novem letu želim čim boljše uvrstitve naše rokometne ekipe (Krim — op. p.) in da bi zaigrali tako, kot je treba in kot smo že igrali.“

BORIS SESEK:

„To je edinstvena zamisel, saj se na takih srečanjih športniki najboljše spoznavamo med seboj. Želel bi, da bi se to ponavljalo! Za novo leto želim, da bi se čimveč mladine vključilo v naše košarkarske vrste in bi tako dosegli tudi večjo množičnost, s tem pa seveda tudi realno osnovo, ki nam bi bila porok za spešnejše nastope v I. republiški ligi.“

Slavko Juvanc

28. Prve napadajoče italijanske vrste, so bile zrešane in vržene nazaj. Na strminah se je razlegalo stokanje ranjencev in kričanje bežečih Italijanov. Mrtvi so ležali med goščavjem. Za njimi pa je pritiskal sovražni val za valom. Oficirji so z revolverji zavračali bežeče vojake.

29. Že so eksplozije granat gorskega topništva pričele stresati ozračje. Iveri in posekano vejevje je letelo na vse strani. Italijani so pod okriljem topniškega ognja prešli v napad. Ogenj partizanskih strojníc jih je zadrževal. Le počasi so napredovali. Dim in ogenj sta zastirala razgled.

30. Skoraj neopazno so se umikali maloštevilni partizanski borci, strojnice pa so kosile in drdale, redčile vrste sovražnikov. Iz doline so še vedno prihajale nove okrepitve in hitele na pomoč presenečenim Italijanom. Streljanje je za nekaj časa prenehalo. Lahki so se preurejali in se pripravljali za nov napad.

31. Štab čete je sprevidel, da kljub vsej hrabrosti ne bodo mogli kljubovati silni italijanski premoči. Ker so bili obkoljeni, je štab sklenil, prebiti obroč in se umakniti s pobočij Malega ključa proti Prapročam. Mitraljezi so se pomaknili naprej, da bi lažje prebili sovražnikov obroč.

32. Nad Dolomiti se je že spuščal mrak, teman in grozeč. Iz italijanskih minometalcev se je zablistalo. Partizanski „hura“ pa je že vnovič zaoril v sivi mrak in borci so stekli v napad, prebijali stisnjeni obroč in puščali za seboj zbegane, presenečene in razbite italijanske vrste.

33. Kljub veliki, številčni premoči sovražnika, napad ni uspel. Imeli so le veliko število mrtvih in ranjenih, partizani pa so se srečno umaknili. V mraku so se Lahki povzpeli na kamžone, ki so jih čakali na cesti v dolini in se odpeljali nazaj v svoje varne postojanke. Le posamezne patrulje so krožile po okolici.

34. Mihec je stopal s kurirjem po najskritejših stezah dolomitskih gozdov, za katere je vedel le malokdo. Ožarjeno nebo in oddaljeno regljanje strojníc je prekinjalo njuno redkobesednost. Kurir je želel pripeljati Miheca čimprej iz nevarnega območja, zato ni izbiral poti in redke podrasti.

35. Oba sta se spotila, se lovila za roke, preskakovala järke in se prerivala skozi najgostejše grmičje, kjer jima tudi trnjevo grmičje ni prizanašalo. Potajila sta se, se ob vsakem sumljivem šumu brž skrila, in šele čez nekaj časa nadaljevala z naporno hojo po strmini navzdol.

36. Sonce je že zahajalo za gore, oblite z rdečkasto večerno zarjo, ko sta se ustavila na poseki, od koder je bil prav lep razgled na dolino in na tiha naselja, ki so kot izumrla ležala ob glavni cesti. Kurir je trudno prijel Miheca za roko in mu komaj slišno dejal:

Novoletna voščilnica našega uredniškega odbora svojim bralcem

Uredniški odbor našega lista: v zgornji vrsti od leve proti desni: odgovorni urednik Ivan Virnik in predsednik odbora Danilo Emeršič, v sredini: Darko Perovšek, Boris Makovec in Sergej Epih, spodaj pa so: Vlado Firm, Jože Jesih, Slavko Juvanc in fotoreporter Lojze Zavodnik.

Prizadevanja v skromnem zatišju

PREDSTAVLJA SE NAM TOVARNA ELEKTRONSKIH MERILNIH INSTRUMENTOV — „ISKRA“ — KRANJ V HORJULU

Komaj dobro leto je tega, odkar 245-članski kolektiv tovarne elektronskih merilnih instrumentov v Horjulu pri Ljubljani dela v novih, svetlih in sodobno urejenih prostorih. Druga za drugo se vrste čiste in svetle proizvodne hale, stroji šume, pojejo in delo na tekočem traku poteka brezhibno. Ljudje v belem se zavedajo pomembnosti svoje tovarne in njihov perspektivni plan je velik. Zato bo porasla tudi potreba po izobraževanju strokovnega kadra, katerega število naj bi se v nekaj letih dvignilo na skoraj 500. Ze danes ima kadrovska služba tovarne skoraj 150 prošenj za sprejem na delo. Prosilce bo tovarna postopoma vključevala v delo. Ker je posebno velika potreba po strokovnjakih, prireja tovarna občasne tečaje za polkvalificirane in kvalificirane delavce, a za visoko-strokovni kader štipendira tovarna 21 študentov in to

na visokih in višjih strokovnih šolah, in tako bo v nekaj letih dobila bodoče inženirje elektrostroke, ekonomiste, tehnike itd. Podjetje „Iskra“ pa ima tudi svojo šolo, v kateri se šola 15 gojencev in se tako izobražujejo v radiomehanski, kovinski in drugih strokah. Za visokostrokovno osebje pa prirejajo tudi tečaje za tuje jezike.

Za dobre delovne in življenjske pogoje je tovarna pred kratkim odprla menzo, ker je poprej imela na razpolago za svoje uslužbence le manjši bife, kjer so člani kolektiva lahko dobivali le mrzla jedila. Danes že deluje prostorna in svetla tovarniška menza, kjer lahko dobijo uslužbenci tople obroke jedil in brezalkoholne pijače. Menzo uporablja 85% vseh zaposlenih. Njena zmogljivost je skoraj 200 obrokov. Dobe se enolončnice po 65 dinarjev, zajtrk, večerja in druge jestvine. V tovarni je

tudi dobro preskrbljeno za splošno zdravstvo, kjer opravljajo zdravniki enkrat tedensko redno zdravniško službo za matere, otroke in člane kolektiva. Ambulanta za prvo pomoč je sodobno in lepo opremljena.

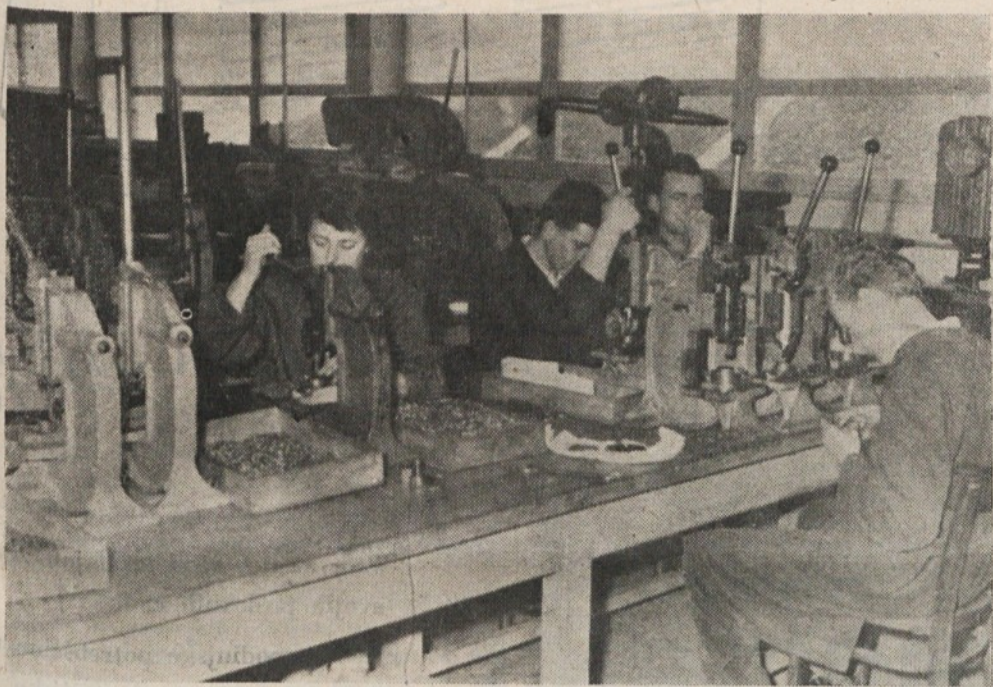
Tudi na stanovanjsko gradnjo pri vsem svojem velikem delu ni pozabilo vodstvo in upravni organi. Z razdelitvijo stanovanjskega sklada bivše tovarne „Elektrozveze“ je nova tovarna pridobila pet stanovanjskih enot v Ljubljani. Tri stanovanja so že dodeljena, dve pa bo vseljivih v kratkem. Na Tržaški cesti v Ljubljani gradi tovarna še dve dve in pol sobni stanovanji. DS in UO tovarne pa sta obravnavala tudi že stanovanjsko vprašanje v Horjulu. Čim bodo zagotovljena vsa potrebna finančna sredstva, bodo pričeli z gradnjo stanovanj tudi v Horjulu.

Pri proizvodnji pa nastopajo razne nepredvidene težave, kot izdelava orodja za sestavne dele zaradi premajhnih kapacitet orodjarn, kar pa skuša tovarna zopet rešiti z drugimi posegi. Težave v proizvodnji so tovarni povzročale tudi nabave iz uvoza materiala zaradi pomanjkanja deviznih sredstev, kar pa je tovarna rešila tako, da je iskala material na domačem tržišču.

Da bi potekala proizvodnja čim boljše, v korak z njo pa seveda tudi prodaja, je delovni kolektiv po temeljiti analizi sklenil urediti prodajno poslovanje Prodajno-servisne organizacije in to: analizirati domače tržišče in tako poskrbeti za boljšo prodajo proizvodov na trgu. Vse to in še mnogokaj bo vplivalo tudi na delitev čistega dohodka kolektiva tovarne, saj se je že povprečni dohodek iz leta 1962 pa do danes dvignil za 13%. Izplačani osebni dohodki pa so v skladu s produktivnostjo v tovarni, ki se je povečala od leta 1962 za 7,5% v sorazmerju do zvišanja življenjskih stroškov.

Kolektiv tovarne si bo tudi v prihodnje prizadeval, da bo čim boljše dosežen njegov proizvodni in finančni plan, predvsem z boljšo organizacijo poslovanja in z zboljšanjem nagrajevanja po delu.

(vf)

SAP Ljubljana v naši občini

Mnogotere dejavnosti podjetja SAP Ljubljana se vsakodnevno odražajo tudi v življenju naše občine.

Iz Ljubljane vozijo avtobusi na rednih potniških progah v Snežnik, Travo, Loški potok, Osolnico, Kočevje, Stari trg, Rob, Vrzdene, Šentjošt in Zalog. Teh prog je enajst, po vrh pa še dve lokalni, na katerih se vozijo otroci v šole iz Polhovca Gradca v Lučino in Črni vrh. Je pa tudi proga v Loški potok čez Cerknico in skozi Velike Lašče. Okoli petindvajsetkrat dnevno odhajajo avtobusi v te kraje in se iz njih vračajo v Ljubljano. V času turistične sezone od 15. maja do 15. oktobra, obratujejo nekatere turistične proge še večkrat dnevno. Ob nedeljah in praznikih je vozniki red na nekaterih progah nekoliko drugačen, ponekod pa obratuje tudi več vozil. Posebna taka proga ob praznikih je iz Ljubljane čez Ig na Rakitno.

Tako so povezani med seboj mnogi kraji in je povezanih veliko vasi z industrijskimi središči, ki so na območju med Polhograjskimi Dolomiti in Velikimi Laščami med zahodnim in vzhodnim robom naše občine.

Družbena pomembnost te dejavnosti je izredno velika, ker so za to nujno potrebne zveze, predvsem med domom in delom. Potrebno bi bilo rešiti vprašanje, ki je ob koncih pri prevozu delavcev in uslužbencev v Ljubljano in domov.

Razen tega velja poudariti, da se tudi izdatni prispevek iz osebnega dohodka zapo-

slenih ter sredstva za šolski in stanovanjski sklad kakor tudi neke dajatve samega podjetja, stekajo v občinsko blagajno. To omogoča naši občini, da uspešno rešuje razne naloge predvsem za šolstvo in stanovanjski fond, kakor tudi razne druge, ki jih ima na skrbi.

V občini Vič-Rudnik je precej krajev, ki so že turistično razviti ali pa nudijo razne kulturne zanimivosti ter priložnosti za lov in ribolov. Kot primer navajamo: posebnost zasčitene rastline — blagajane v Polhovgrajskih

Zbirna skladišča za redne tovarne proge kosovnega blaga

Dolomitih; rojstne kraje slovenskih velikanov: Podsmreka, pisatelja in pesnika Josipa Stritarja; Spodnje Retje, prvega slovenskega jezikoslovca in mladinskega pisatelja Frana Levstika ter Rašico, kjer se je rodil oče slovenske književnosti Primož Trubar. Vsi ti kraji so le pol ure hoda oddaljeni od Velikih Lašč. Tam blizu je tudi Turjaški grad, ki ga ta čas preurejajo.

Kakor ni večine dela brez ljudi, tako tudi ni izdelkov in dobrin brez blaga. To blago je treba prepeljati v tovarne, trgovine, na gradbišča, polja, v gostinske obrate, skratka — vsepovsod. Tudi k temu prispevajo SAP-ovi tovornjaki precejšen delež.

V turističnih programih razvoja raznih krajev na področju naše občine, kakor tudi v drugih programih, ki zadevajo gospodarsko in splošno kulturno rast, je predvidena graditev nekaterih važnih cest, ki bodo odpirale večje možnosti za razvoj vsem tistim krajem, ki bodo imeli urejene ceste. Enako pomembno je tudi vzdrževanje makadamskih cest in drugih poti. Dograditev asfaltne ceste iz Ljubljane do Kočevja, ki se bo končala na Reki, bo postala sčasoma posebno pomembna. Posluževali se je bodo tudi inozemski turisti, ki se bodo raje odločili za potovanje skozi senčnate gozdove in lepe zelene livade, kot pa, da bi se vozili po pustih kraških pokrajini.

Vse to so pomembne stvari, ki bodo na območje naše občine pritegnile v bodoče veliko ljudi, ti pa zopet svoje prijatelje. To je važno za izpopolnjevanje prometa, ne-le cestnega, temveč prometa nasploh, in obenem za še uspešnejšo krepitev občinskih sredstev.

Tako vidimo, da je dejavnost podjetja SAP Ljubljana v naši občini, organsko povezana z mnogimi manifestacijami življenja tako v gospodarskem, socialnem, kulturnem in v turističnem pogledu.

Kolinska Ljubljana

Cenjene potrošnike obveščamo, da smo pripravili za Vas odlične nove izdelke:

Z „ETO“, zelenjavno začimbo za juhe in prikuhe pripravite odlično čisto juho ter zboljšate okus prikuham.

Z „ETO“, zelenjavno začimbo in „KOLI“, zdrobovimi žličniki z jajcem pripravite odlično čisto juho.

„O-DA“, pšenični zdrob z mlekom in čokolado je hitro pripravljena odlična hrana za otroke in za odrasle.

Razen tega Vam nudimo vsak dan sveže

„KOLI“ — vafle okusov: čokolada, mocca ter sadne (citrona), pakirano v zavitkih po 200 gr ter rinfuza.

Vsak dan sveže „KOLI“ — vafle dobite v vseh samopostrežnih in maloprodajnih trgovinah.

KMETIJSKA ZADRUGA DOBROVA PRI LJUBLJANI

s svojimi obrati

želi vsem občanom uspehov polno

NOVO LETO 1964!

VINOCET

LJUBLJANA

VISKA CESTA 60

SREČNO 1964!

KMETIJSKA ZADRUGA

Prežet je

želi ob NOvem LETU

vse najboljše in obilico uspehov

delovnim kolektivom

in vsem našim občanom

Z najboljšimi željami v Novem letu 1964

KMETIJSKA ZADRUGA

Velike Lašče

V NOVO LETO

z novimi delovnimi zmagami
in zvrhanim košem želja vsem
našim občanom
in delovnim organizacijam

LIVARNA GALJEVICA

»LIGA«

GALJEVICA 266

želi vsem delovnim kolektivom
mnogo uspehov v letu 1964!

ILIRIJA

TOVARNA

KEMIČNIH

IZDELKOV

LJUBLJANA, TRŽAŠKA CESTA

želi vsem občanom
srečno in uspešno
NOVO LETO 1964

Utensilia

TOVARNA

TEKSTILNIH

POTREBŠČIN

nudi kvalitetne tkalske
in predilniške utensilije
vseh vrst

Srečno in uspehov polno
NOVO LETO 1964!

Ljubljanske opekarne

LJUBLJANA

BOKALSKA CESTA 18

KOVINSKA INDUSTRIJA

IG PRI LJUBLJANI

želi srečno in uspešno
NOVO LETO 1964
vsem občanom ter množičnim,
družbenim in delovnim
organizacijam občine
Ljubljana-Vič-Rudnik

„IGO“

IZDELAVA

GOSTINSKE OPREME

LJUBLJANA

TRNOVSKI PRISTAN

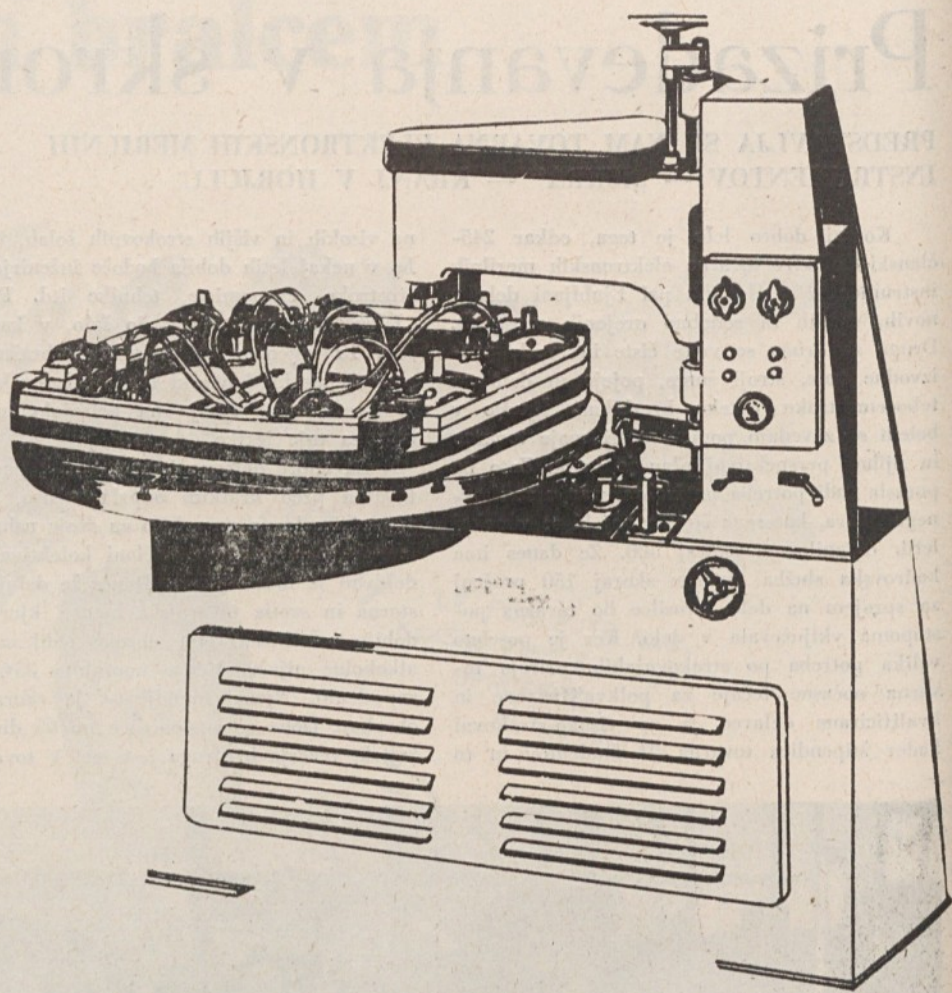
se priporoča s svojimi uslugami
in se pridružuje voščilu
ob vstopu v Novo leto 1964!

Elektro- gospodarska skupnost Slovenije

LJUBLJANA — HAJDRIHOVA 2

s svojimi
združenimi podjetji in
upravo v Ljubljani

KOPIRNI RESKAR KR — 1520

ŽIČNICA LJUBLJANA

Tržaška c. 49

KOLEKTIV VELETRGOVINE

mercator

LJUBLJANA • JUGOSLAVIJA
VELETRGOVINA IMPORT EXPORT

LJUBLJANA
ASKERČEVA 3

vam nudi v vseh prodajalnah
svojih poslovnih enot

gospodinjske potrebščine ter
raznovrstno galanterijsko
in kolonialno blago

Vsem občanom želimo
srečno Novo leto!

Tobačna tovarna Ljubljana

z bogato izbiro, ki zadovolji
slehernega kadilca

Pojem za kvaliteto —

TOBAČNA TOVARNA
LJUBLJANA

TOVARNA VIJAKOV

LJUBLJANA

TOMAŽICEVA 2

izdeluje in nudi:

vijake za kovine, za les in za
pločevino (kniping)
kakor tudi razne specialne
vijake po individualnih
naročilih

Cene konkurenčne!